

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

**№12 (171)
ГРУДЕНЬ
2018 РОКУ**

СЛАВА НАРОДЖЕНОМУ СПАСИТЕЛЮ!

ДОРОГІ БРАТИ І СЕСТРИ! МИР ВАМ!

У ці різдвяно-новорічні дні прийміть щире вітання від усіх єпископів і пресвітерів Української Церкви Християн Віри Євангельської!

Бог благословив рік минулий і збагатив наше братство новими церквами, а небо — спасеними душами. Святий Дух через пророка Ісаю переконливо звістив всьому людству, що «Дитя народилося нам!» Скільки утіхи та любові заховано в цих словах, яким неземним спокоєм наповнює наші душі це божественне відкриття.

«Син даний нам» — ця істина відкриває всім спрагненим вісню і святу красу серця Небесного Отця, Який «так полюбив світ, що віддав Сина».

«Влада на раменах Його» — це проголошення потужної і першочинної влади Царя над царями, а Він — наш Спаситель, і ми маємо повне право поклонятися на Нього.

Тож нехай заучить із наших сердець хвала Христу, Який Немолям прийшов у цей світ, уподібнився нам у житті, а Своєю смертю і воскресінням учинив нас спадкоємцями і спіагромадянами Свого непокитного Царства, якому не буде кінця.

Серед тривоги і неспокою світу Бог сьогодні знову промовляє до нас словами ангела: «Не бійтеся!». Що б не трапилося, але для Його синів і дочок на шляху слідування за Христом Божі обітниця залишаються незмінними: «Не бійся, Я з тобою!». Вчора, сьогодні і в майбутньому наша безпека — Він, «бо перед вами йтиме Господь» (Іс. 52:12).

Бажано Божого спокою вашим домам, здоров'я усієї родині і незмінної благодаті Божої у житті та служінні.

Христос народився! Славімо Його!

«Бо Дитя народилося нам, даний нам Син, і влада на раменах Його!» (Іс. 9:5).

Від імені Правління та Комітету
Старший єпископ УЦХВЕ М. С. Паночко.

Церкви «Сила воскресіння» та «Скинія» відзначили 20-річчя спільного служіння реабілітації

Служіння реабілітації (реінтеграції та адаптації) — одне із найбільш урожайних у церквах, які ним опікуються. За два десятиліття тільки через центри двох церков — «Сила воскресіння» з м. Бучі та «Скинія» з Києва тисячі людей отримали нове життя. Багато з них продовжують розвивати це служіння.

8 грудня 2018 року у домі молитви «Скинія» церкви святкували 20-річний ювілей співпраці. Кількість та сила свідчень, якими ділилися учасники, вражали, адже багато з них раніше були наркозалежними, відбували покарання в місцях позбавлення волі або розділяли долю безхатченків. Це були люди з розбитими долями, змучені грішним життям. Сьогодні ж у їхніх очах — світло радості і вдячності Ісусу Христу за Його жертву та силу, яка воскрешає і повертає втрачене.

На свято приїхало багато гостей з різних областей України, які свого часу пройшли через центри цих двох церков, а сьогодні самі працюють у центрах реабілітації, колоніях, на вулицях з безхатченками, розповідаючи, що є вихід у Христі.

При церкві «Сила воскресіння» в м. Бучі діє Християнський центр соціальної реабілітації «Вибір» для чоловіків і жінок. Керівник центру пастор Ілля Кравцов розповів про унікальні історії своїх підопічних. Кожна з них гідна того, щоб зняти фільм.

Брат, которого у центрі по-доброму прозвали Мойсеем, відсидів по колоніях 40 років. Бог спасає і таких!

Один із пресвітерів церкви, батько сімох дітей, зізнався, що почав приймати наркотики ще у 13-річному віці, а у 18 вже був готовий накласти на себе руки. Саме тоді його зустрів Ісус — завдяки братам із Бучанської церкви.

Ще один молодий чоловік через наркотики дійшов до того, що важив менше 40

кг, його не хотіли приймати до лікарні, навіть до реанімації: лікарі давали дві години життя. Але після того, як над бідоласим схилилися служителі і він повторив молитву покаятися, щось дивовижне відбулося у духовному світі: лікарі забігали навколо, почали реанімувати, а стан зруйнованого туберкульозом здоров'я почав покращуватися. Сьогодні брат одружений та має двох дітей.

Сестра Віолетта приїхала до центру в Бучу з Харківської колонії з двома довідками: одна про звільнення, друга — про її смерть. Поки вона відбувала покарання, чоловік визнав її померлою і більше не хотів бачити. Тож служителі церкви «Сила воскресіння» не лише подбали про її духовне і душевне життя, але й чимало поклопотали, аби «воскресити» її документально. І таких історій — сотні.

На служінні також свідчили матері, чий сини до покаятися були наркозалежними. Серед них — Яніна Когут, мама пресвітера «Скинії» В'ячеслава Когута, нині — доктора богослов'я, чудового сім'янина. Мама диякона Артема Бабійчука, Тетяна, розповіла, як горе у сім'ї (залежність сина від наркотиків) змусило шукати вихід у церквах, і це врятувало всю сім'ю.

«Скільки було вечорів, коли, лягаючи спати, я проклинав сам себе, — розповідає В'ячеслав Когут. — Повторював собі, що від завтра все буде по-іншому, але наставав ранок, і гріх ставав ще сильнішим. Вдячний Богу за маму, якій Він давав стільки любові, що вона молилася, терпіла, служила. Я пройшов курс реабілітації і сьогодні — вже інша людина. Мене змінив Христос».

Під час служіння молилися за родини, у яких батьки або діти залежні від алкоголю чи наркотиків, а їхні близькі через це страждають. Молилися за розвиток і ефективність центрів реінтеграції та адаптації, адже за статистикою кількість залежних людей в Україні щороку зростає. Багато дякували: служителям, рідним, а найбільше — Господу, Який прийшов на землю, щоб ніхто не загинув, але щоб кожен, хто вірує в Нього, мав вічне життя.

«УКРАЇНСЬКІ МІСІОНЕРИ — КЛЮЧ ДО ЄВАНГЕЛІЗАЦІЇ БАЛКАНСЬКИХ НАРОДІВ»

З 29 листопада по 10 грудня цього року завідувач місіонерського відділу УЦХВЕ, директор місії «Голос надії» єпископ Микола Синюк здійснив робочі поїздки у Сумську область та до Республіки Хорватії.

Зокрема Микола Петрович взяв участь у зустрічах, служіннях та братерській спільності на Сумщині. Відвідав місто Кролевець, де зібралися служителі й місіонери

регіону разом з єпископом області Віктором Клецем. Провів семінар на тему «Влада Царства Божого», після якого розгорнулася плідна дискусія, велось спілкування у форматі

питання і відповіді. 1-2 грудня у м. Конотопі єпископ знову викладав та взяв участь у недільному богослужінні. Цього ж дня відбулася зустріч зі служителями-місіонерами в смт. Куликівці Чернігівської обл.

А з 3 по 10 грудня Микола Синюк відвідав Республіку Хорватія. Там він зустрівся з місіонерами та проповідував під час зібрань у містах Загребі, Чапліні, Плоче, Спліті...

За свідченням хорватського пастора Бернарда, українські місіонери стали ковтком свіжого духовного повітря у Хорватії.

Ще один учасник робочої поїздки до Хорватії пастор-місіонер зі Швеції Раулі Лехтонен зауважив: «Церква України, українські місіонери — ключ до євангелізації балканських народів. Жертовність і посвята українських місіонерів, результативність у вивченні балканських мов, добрий особистий приклад — це головні складові для успішної роботи у Хорватії, Боснії, Чорногорії та інших балканських країнах».

В УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКВАХ ПОЛЬЩІ ТА НІМЕЧЧИНІ РУКОПОКЛАЛИ НА СЛУЖІННЯ ПРЕСВІТЕРІВ І ДІАКОНІВ

6-9 грудня старший єпископ УЦХВЕ Михайло Паночко та єпископ Юрій Веремій — координатор роботи церков братства у країнах Західної Європи відвідали церкви Польщі та Німеччини.

У четвер, 6 грудня, старші служителі проповідували на вечірньому богослужінні у м. Варшаві, у церкві «Український збір». А наступного дня разом із варшавськими пасторами Олександром Дем'яненко та Ігорем Вознюком відвідали Берлін, де взяли участь у вечірньому служінні. Потім попрямували до німецького міста Росток,

де 8 грудня відбулося урочисте богослужіння — рукопоклали Олексія Шрамма на служіння пастора та Сергія Токмача на служіння диякона.

Повернувшись до Польщі 9 грудня, старші служителі взяли участь у ще одному урочистому служінні рукопокладення — у Варшавській церкві «Український збір» на вул. Виборній, 20.

Трьох братів — Ігоря Вознюка з місцевої церкви, Сергія Холмоєнкова (м. Люблін) та Віктора Лобанова (м. Варшава) — благословили на служіння пресвітера. А Сергія Махіборода, Миколу Бондасюка та Віктора Алексича — на служіння диякона.

В урочистому служінні взяв участь старший єпископ Церкви п'ятидесятників Польщі Марек Камінський.

ВІСІМ МІФІВ ПРО РІЗДВО

Міф про печеру. «Народився Він в печері...» — співається в одному християнському гімні. Та чи так це?

Євангеліст Лука не повідомляє нічого ні про печеру, ні про хлів. Він говорить, що в їзді для них не знайшлося місця. Слово, яке українською перекладається як «заїзд», буквально означає «житлове приміщення». Це саме слово Марко і Лука вжили, коли писали про горницю для таємної вечері. Мова явно не про готель. У притчі про доброго самарянина слово «готель» — це зовсім інше слово, ніж в історії про народження Ісуса.

Найімовірніше, мова йде про якийсь дім, у якому у зв'язку з переписом збиралося багато родичів Марії та Йосипа і які повелися навіть благородно, відвівши породіллі окреме приміщення.

Міф про мудреців. Багато хто вважає, що мудреці прийшли вклонитися Новонародженому Немовляті одночасно з пастухами. Та насправді це сталося набагато пізніше.

Після 40 днів очищення Марія приносить жертву в храмі — голубенят (Лк. 2:24). Це підтвердження убогості (див. Лев. 12:8). Але якби мудреці вже приходили до Немовляти з золотом, ладаном і смирною, Марія була б спроможна принести в жертву очищення ягня.

Мудреці побачили зорю, яка запалала в день народження Ісуса. Їм потрібен був час, щоб зібратися в дорогу. Та й сама дорога була неблизькою — їм належало пройти понад 1200 кілометрів. На це знадобилося б більше року.

Ірод повелів вбити немовлят віком до двох років, попередньо вивідавши час появи зорі. А значить, мудреці прийшли поклонитися Царю через два роки після Різдва.

Лука, до речі, повідомляє важливу деталь про Марію і Йосипа: «А як виконали за Законом Господнім усе, то вернулись вони в Галілею, до міста свого Назарету» (Лк. 2:39). А значить, мудреці прийшли не в Вифлеєм, хоча Ірод послав їх саме туди (Мт. 2:8). Однак вони йшли за вказівками надійного GPS — їх вела зоря. У Палестині того часу не було вказівок з назвами населених пунктів, та

вони йшли за зорею, анітрохи не переймаючись тим, що прийшли не в Вифлеєм, а в те місце, «де Дитятко було» (Мт. 2:9).

Міф про безперервний рух зорі зі сходу до Назарета. Сумнівно, що зоря вела мудреців упродовж всього шляху з Вавилону до Назарета. Мудреці свідчили, що «на сході... бачили зорю Його» (Мт. 2:2). Матвій вживає тут форму дієслова, яка означає закінчену дію в минулому часі. Мудреці побачили зорю і пішли в Юдею. А де повинен народитися Цар? Звичайно, у столиці. І вони вирушили в Єрусалим. Якби зоря вела їх всю дорогу, їм би не було потреби йти в Єрусалим. Повторно зоря появилась вже після того, як стривожений Ірод послав їх у Вифлеєм. Однак повила вона їх, як нам уже відомо, до Назарета.

Міф про кількість жертв у Вифлеємі. Атеїсти і ліберали часто дивуються, чому Йосип Флавій чи інші стародавні історики не згадують про вбивство немовлят у Вифлеємі. Це подивування базується на православно-католицькому міфі про велику кількість жертв. Православні джерела наводять цифри від 14 тисяч до 144 тисяч замучених.

Та це аж ніяк не відповідає дійсності. Прихильники великої кількості загиблих немовлят зазвичай посилаються на слова Єремії (Єр. 31:15) про ридання гірке. Проте потрібно розуміти, що ридання було гірким не тому, що жертв було багато, а тому, що матері не вміють інакше оплакувати загиблих дітей. Навіть якщо загинула одна дитина, ридання було б гірким.

Історики не наводять даних про вбивство немовлят тільки тому, що в Ірода вистачало і значно масштабніших злодіянь. Так вже влаштовані історії і політики. Це для матері вбивство дитини — привід для гіркої ридання, а для історика вбивство 20 чоловік — і не злочин зовсім, так, незначні пустощі.

Міф про рік Різдва. Згідно з Євангелієм (Мт. 2:1 і Лк. 1:5) у час, коли народився Ісус, Ірод Великий ще жив. Історичні джерела свідчать, що він помер у квітні 4 року до Р. Х. А це означає, що Сам Ісус народився

до квітня 4 року до Р. Х. А найімовірніше — за рік до того, як Ірод помер. Тому що, поінформований про народження Царя, Ірод наказав убити в Вифлеємі всіх немовлят чоловічої статі віком до двох років (Мт. 2:16).

Міф про час Різдва. Дехто вважає, що Ісус ніяк не міг народитися у грудні, адже взимку пастухи овець на полі не пасуть. А значить, Ісус народився влітку!

Та, по-перше, овець могли пасти і взимку. Зими в тій місцевості були м'якими. У Талмуді говориться, що біля Вифлеєма вівці паслися на свіжому повітрі упродовж всього року — навіть у лютому, коли погода дуже різка.

По-друге, вказівка на час народження Ісуса все ж є. Рахувати треба від часу народження Івана Хрестителя, який був старший за Ісуса на шість місяців (Лк. 1:26). Благовіщення сталося, коли Єлизавета, мати Івана, була на шостому місяці вагітності.

Неважко також вирахувати, коли Єлизавета завагітніла. Захарій був священиком з черги Авіїї. А його «зміна» була восьмою (1 Хр. 24:10). Усього «змін» було 24, а значить, кожній діставалося по два тижні служіння в храмі на рік. Тому Захарій увійшов до храму наприкінці четвертого місяця за богослужбовим єврейським календарем, а це приблизно серпень за нашим календарем. І в тиші серпневого вечора ангел звів йому про народження предтечі. Захарій повернувся додому не зразу, а «як дні його служби скінчилися» (Лк. 1:23). І «після тих днів зачала його дружина Єлизавета» (Лк. 1:24).

Далі все просто. Шостий місяць від вересня-жовтня — це березень. Додаймо дев'ять місяців — і отримаємо грудень. Звісно, точне число нам не відомо. Але це не так важливо. Важливо, що святкування Різдва у грудні цілком виправдане.

Міф про католицьке і православне Різдво. Безкінечне згадування в ЗМІ про «католицьке Різдво» здатне вивести зі стану спокою навіть найтерплячішу людину. Мовляв, католики відзначають Різдво 25 грудня, а православні — 7 січня. Хоча кожна хоч трохи освічена людина повинна розуміти, що і католики, і православні святкують Різдво в один і той самий день — 25 грудня! Тільки на Заході святкують за григоріанським календарем (за яким, власне, ми і живемо), а на теренах колишнього СРСР — за юліанським календарем.

Та взагалі, не так важливо, коли святкувати, як що святкувати. Ми відзначаємо не дату, а подію!

З Різдом вас, брати і сестри!

СУЧАСНЕ ІДОЛОПОКЛОНСТВО

Усі форми сучасного ідолопоклонства мають дещо спільне. Більшість людей уже не поклоняються ідолам чи зображенням, замість цього вони поклоняються перед вівтарем бога свого «я». Цей вид сучасного ідолопоклонства набуває різноманітних форм.

По-перше, ми поклоняємося матеріалізму, що живить нашу потребу в розвитку власного «єго» за рахунок накопичення «речей». Наші домівки переповнені всіляким майном. Ми будемо щораз більше будинки із щораз більшою кількістю шаф і комор для розміщення щораз більшої кількості речей. У більшості наших речей вбудовано «заплановане старіння», що робить їх непотрібними в найкоротші терміни, після чого ми відправляємо їх припадати пилом у гараж або в інше місце. Потім ми поспішаємо придбати найновішу річ, предмет одягу чи пристрій, і весь процес починається заново.

Це ненаситне бажання мати більше, краще й новіше — ніщо інше, як пожадливість. Десята заповідь застерігає: «Не жадай дому ближнього свого, не жадай жони ближнього свого, ані раба його, ані невілнниці його, ані вола його, ані осла його, ані всього, що ближнього твого!» (Вих. 20:17). Бог знає, що ми ніколи не будемо щасливіми, потураючи своїм матеріалістичним бажанням. Матеріалізм — це пастка сатани для зосередження нашої уваги на собі, а не на Богові.

По-друге, ми поклоняємося власній гордині. Це часто набирає форми одержимості кар'єрою та роботою. Мільйони чоловіків і дедалі більше жінок витрачають на роботу по 60–80 годин на тиждень. Навіть у вихідні та під час відпустки наші ноутбуки не вимикаються, а наші розуми сповнені думок про те, як зробити бізнес успішнішим, як домогтися чергового підвищення зарплати, як укласти чергову угоду.

Водночас наші діти прагнуть уваги й любові. Ми ж обманюємо себе, думаючи, що робимо все для них, забезпечуючи їм краще життя. Але насправді ми робимо все

для себе, щоб підвищити власну самооцінку та виглядати успішнішими, ніж люди навколо нас.

Це марнота. Усі наші труди й досягнення не принесуть нам користі після смерті, як і визнання світу, тому що все це не має вічної цінності. Як висловився цар Соломон: «Бо буває людина, що трудиться з мудрістю, зі знанням та із хистом, та все полишає на долю людини, яка не трудилася в тому: Марнота й оце й зло велике! Та й що має людина зо всього свого труда та із клопоту серця свого, що під сонцем працює вона? Бо всі дні її — муки, а смутко — робота її, і навіть вночі її серце спокою не знає, — теж марнота й оце!» (Екл. 2:21–23).

Та найбільш руйнівна форма сучасного ідолопоклонства — само-вихваляння. Ми чинимо опір будь-яким зусиллям приборкати власні апетити і з непохитною рішучістю робимо себе богами свого життя. Таке мислення походить з Едемського саду, де сатана зі словами «і станете ви, немов боги» (Бут. 3:5) спокусив Єву. Відтоді бажання людини залишалося незмінним — стати богом.

Будь-яке поклоніння самому собі містить три похоті, описані в 1 Ів. 2:16: «Бо все, що в світі: пожадливість тілесна, і пожадливість очам, і пиша життєва, — це не від Отця, а від світу». Проте ми ніколи не знайдемо щастя, зосереджуючи увагу на собі. Наше серце й розум мають бути звернені до Бога та інших людей. Ось чому, коли Ісуса запитали про найбільшу заповідь, Він відповів: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою» (Мт. 22:37). Якщо ми любитимемо Господа й людей навколо себе «всім», що в нас є, то в наших серцях не залишиться місця для ідолопоклонства.

ПРОБЛЕМА ЦИФРОВОГО ПОКОЛІННЯ

Звітна конференція відділу служіння дітям та підліткам УЦХВЄ на тему: «Як зберегти покоління» виявилася дуже плідною та цікавою. 45 служителів з усіх обласних об'єднань УЦХВЄ упродовж двох днів (23-24 листопада) мали можливість спілкуватися, молитися, ділитися досвідом та аналізувати свою роботу.

Змістовним був виступ першого заступника старшого єпископа УЦХВЄ Анатолія Козачка. Він поділився власними роздумами про розвиток служіння дітям та підліткам у церкві.

Зокрема, запропонував учасникам конференції порозмірковувати над питаннями: «Як залучити батьків до служіння дітям та підліткам», «Чи знають батьки свої обов'язки у вихованні дітей та пріоритети в сім'ї», «Як ефективно співпрацювати зі служителями церков».

Учасники конференції аналізували працю серед дітей та підлітків у регіонах та окремих областях, ділилися досвідом роботи. Свідчення про чудеса Божі у служінні приносили духовне підбадьорення.

Приємно відзначити, що серед служителів, які займаються дитячим служінням на місцях, усе більше братів: на конференції вони становили приблизно третину всіх учасників. Бог об'єднав

нас у благословенній праці — служити дітям та підліткам різними формами та методами.

Спілкуючись на тему: «Як зберегти покоління», учасники конференції обговорювали особливості чотирьох останніх поколінь — «бебі-бумерів», «іксів», «ігреків» та «зетів». Найбільше обговорювали останнє покоління — цифрове покоління, так зване «зети». Ще ділилися порадами, як працювати із вчителями недільних шкіл, говорили про виховання дітей тощо. Особливої молитовної опіки потребують діти та підлітки з боку служителів церков та батьків, адже сьогодні зростає «цифрове покоління», яке виховує покоління «книжкових батьків». Тому дуже важливо поставити собі запитання: чи сіємо ми дітям, які зростають в Інтернеті, Слово Боже у достатній кількості? Чи використовуємо для цього соцімережі?

Бог благословив присутніх

через проповіді, молитви, свідчення, спілкування та співочий супровід, який організував Сергій Барновський. Тож відїжджали учасники конференції додому з цікавими ідеями, натхненням до праці та відкриттями від Бога! Слава Господу за прекрасний час!

Нехай Бог нам допоможе не втратити покоління, як це вже не раз було в історії: «...покоління було прилучено до батьків своїх, а по них настало інше покоління, що не знало Господа, а також тих діл, які чинив Він Ізраїлеві» (Суд. 2:10).

Наше побажання для батьків, вчителів недільних шкіл, служителів церков — зміцнитися у вірі, надіятися на Господа та діяти: «Того не сховаємо від їхніх синів, будемо розповідати про славу Господню аж до покоління останнього, і про силу Його та про чуда Його, які Він учинив! Він поставив засвідчення в Якові, а Закона поклав у Ізраїлі, про які наказав був Він нашим батькам завітати про них синів їхніх, щоб знало про це покоління майбутнє, сини, що народжені будуть, устануть і будуть розповідати своїм дітям...» (Пс. 77:4-6).

Лариса Мурах.
Завідувачка відділу служіння дітям та підліткам УЦХВЄ.

ДИВНИЙ ПОРАДНИК

«... І кликнуть ім'я Йому: Дивний Порадник, Бог сильний, Отець вічності, Князь миру» (Іс. 9:5).

Якби довго не жили люди, за духовною смертю невідворотно настає фізична смерть. В описах життя перших нащадків Адама, немов рефрен, наполегливо звучать слова: «І він помер». Одного разу скуштувавши зло, людство вже не може відмовитися від плодів дерева пізнання добра і зла.

Гріх зруйнував і спотворив усе єство людини. Світ невиліковно хворий, «світ лежить у злі». Але, незважаючи на всі біди, до яких призвів гріх, у цього зла є свої апологети й учителі, що «підлюються» про душі та роздають настанови, подібні до поради змія: «Ні, не помрете... ви будете, як боги».

Люди втратили розум, й іронія в тому, що вони, «називаючи себе мудрими, потуманіли». Хтось сказав, що «люди були б мудрими, якби не вважали себе такими». І хоча «нема мудрості, ані розуму, ані ради насупроти Господа», люди вперто продовжують шукати добра в пораді змія.

Одна з проповідей про неправдивих учителів, яку мені довелося почути ще за студентських років, починалася із дуже сумної історії, якою хочу поділитися.

Одного разу взимку однієї з нескінченних сибірських залізничних колій кризь дзвінкий сорокаградусний мороз рухався звичайний радянський потяг. У потертому купе їхали жінка з немовлям і чоловік середнього віку, їх випадковий попутник. Коли провідник приніс чай, жінка попросила розбудити її вночі, коли поїзд прибуде на її станцію.

— Звичайно! Не турбуйтеся, обов'язково розбуджу, — охоче відгукнувся провідник.

Сусід по купе теж сказав, що знає ці місця і може підказати, де потрібно зійти молодій мамі. Настала ніч, вшухли розмови, розмірено постукували колеса. За кілька годин, посеред ночі, поїзд почав скидати швидкість і нарешті зупинився. Чоловік прокинувся, подивився на годинник і, розбудивши свою попутницю, сказав:

— Жіночко, це ваша зупинка, вам час виходити.

Вона поквалливо підвелася, надягла своє легке пальтєчко й, узавши дитину, вийшла в тамбур. Двері в тамбурі виявилися не замкненими, і вона спустилася на сніг, притискаючи дитину до грудей. Поїзд рушив і, набираючи звичайну швидкість, помчав

далі. По кількох годинах до купе зазирнув провідник.

— А де жінка з дитиною? Її за півгодини виходити, — сказав він.

— А вона вже вийшла, — пробурмотів, прокинувшись, чоловік.

— Як вийшла? Коли? Де?

— О другій годині ночі, коли була зупинка...

— Але ж це була зупинка з технічної причини! — вигукнув провідник. — Там немає ніякої станції, там немає людей! Мороз 40 градусів. Вона вийшла на вірну смерть!

У наш час багато людей легко беруть на себе роль порадників, які знають істину. Люди світу цього шукають становища вчителів, залишаючись безтурботними щодо наслідків своїх порад. Але як багато може значити для душі чиясь порада, і як сильно вона може вплинути на майбутнє людини і навіть на її вічну долю! Хіба не через «добру» раду змія Єва потрапила в полон до гріха? Хіба Адам покараний не тому, що «послухав голосу жінки»? Гріху завжди передують брехня, і не буває гріха без обману та самообману.

Дивний Порадник

Вчення про Бога — серце всієї Біблії. Але хіба не дивно, що Дух завжди відкриває нам Бога у взаємозв'язку з тим, що стосується людини? Кожне ім'я Боже звучить стосовно людини і є для неї життєво важливим. Він — Творець, і ми, як творіння, залежні від Нього. Він — любов, і ми повинні відтворювати Його правосуддя та милосердя.

Ще одну дивовижну якість зустрічаємо в імені Месії. Дивний Порадник. Якщо світ не встояв і впав через хитру раду сатани, то не дивно, що зцілення й відновлення людей теж відбувається через раду, але Того, Чие рятівне Слово відроджує до життя. Якщо світ загинув через хитру раду сатани, то життя прийшло до нас тому, що, «захотівши, Він нас породив словом правди», словом Євангелія.

Творець не залишив людей без надії. Ще до оголошення покарання нечестю Адама та Єви Бог дає обітницю «насенню», яке вражає змія. Ця обітниця незмінно повторюється в багатьох наступних пророчтвах, і в надії на цю обітницю про «насення жінки» знаходили мир із Богом ті, що шукали Бога.

І, нарешті, обітниця здійснюється через життя, смерть і воскресіння Христа. Смерть переможена.

Злоба сатани потоптана євангельською звісткою. Зцілення!

Кожен, як захист від вітру

«Тож за праведністю царюватиме цар, а князі володітимуть за правосуддям. І станеться кожен, як захист від вітру, і немов та заслона від зливи, як потоки води на пустині, як тінь скелі тяжкої на спраглий землі...» (Іс. 32:1-2).

У цих віршах — чотири прекрасні образи служіння любові. Сам Бог описує нам характер служіння, до якого Він закликає Церкву. Ісус надав приклад такого служіння. Як небезпечно дме вітер, його пориви часом збивають із ніг. Ось брат, який упав під натиском спокус і не може підвестися, бо не знаходить того, на що можна було б спертися. Ось сестра, яку збивають із ніг страждання. Ось людина, до якої наблизилася смертельна хвороба. Божі діти будуть один для одного, як притулок від негараздів, як тепле укриття під час крижаного дощу.

Звичайно, у церкві іноді можна почути скаргу на брак такої турботи. Але якщо ми щирі, то погодимося, що Господь ніколи не залишав нас без турботи, яку вселяв про нас іншим.

Хтось захотів поділитися з нами Євангелієм, хтось закликав нас до покавання, хтось допомагав розуміти Писання й зростати в благодаті, хтось вказував на наші дари й допоміг побачити покликання. Божі діти будуть один для одного, як джерело води в сухій, кам'янистій землі, як прохолодна тінь від палючого сонця.

Духовна опіка

Духовна опіка — турбота про душу або заснована на любові вмовляння та напоумлення — частина служіння церкви і дія всьлякої благодаті, даної Богом народу поряд із проповіддю, вченням і наставництвом. Однак, на відміну від проповіді, духовна опіка здебільшого здійснюється через особисті бесіди, а на відміну від учнівства — обмежена часовими завданнями: вирішення конкретних сердечних проблем. У широкому сенсі духовна опіка відтворює той вплив, який люди справляють на думки, прихильності та рішення інших людей.

Духовна опіка є служінням церкви. Жодні настанови не можуть досягти тих глибин серця людини, яких досягає Слово Боже. Як двосічний меч, воно проникає аж до поділу душі й духа, до самого підґрунтя нашої зіпсованості й робить там свою цілющу роботу. Світ намагається впоратися із наслідками гріха, але не може й ніколи не зможе розгледіти причини гріха, які кореняться в залишенні

Бога й поклонінні чомусь сотвореному (Рим. 1:25).

Дітріх Бонхеффер, який виріс у витонченій сучасній запсихологізованій культурі й глибоко ввібрав психологічні моделі та психотерапевтичну практику великих психіатрів XX століття, дійшов такого висновку про ті знання й ту мудрість, які мають вирішальне значення: «Найбільш досвідчений психолог або знавець людської природи знає набагато менше про людське серце, ніж знає найменш досвідчений християнин, який живе біля підніжжя хреста Христового. Найбільша психологічна проникливість, здатність і досвід безсилі зрозуміти, що таке гріх. Світська мудрість знає, що є скорбота, неміч і невдачі, але не знає, що є людська нечестивість. Таким чином, вона не відає, що людину може заналастити тільки її гріх і зцілити — тільки Боже прощення. Тільки християнин знає це. У присутності психіатра я можу бути тільки хворою людиною. У присутності брата-християнина я смію бути грішником. Психіатр повинен спершу вивчити моє серце, але він ніколи не зможе виміряти його істинної глибини. Брат-християнин усвідомлює, побачивши мене: «Це такий самий грішник, як і я сам, безбожна людина, яка бажає висповідатися і жадає Божого прощення». Психіатр оцінює мене так, наче Бога не існує. Мій брат бачить мене таким, який я є перед Богом, що судить і милує, завдяки хресту Ісуса Христа».

У певному сенсі ми всі хворі й потребуємо зцілення, бо гріх — найбільша проблема кожної людини. Євангеліє визначає кожну людину як таку, що потребує зцілення душі через затвердження в вірі. І кожен віруючий залучений до служіння духовної опіки. «Ви — сіль землі, ви — світло для світу!», — каже Слово Боже. Це означає, що кожен із нас покликаний чинити цілющий вплив на своїх ближніх.

Сьогодні, як і за часів пророка Малахії, ми чуємо проповідь світу: «Марно служити Господу»; «Ми вважаємо пишних щасливими... Але, всупереч повсюдним повчанням шукати «частя на «Титаніку», ті, що бояться Бога, як і за тих часів, говорять один одному: «... і прислухавсь Господь, і почув» (Мал. 3:16).

Ті, хто шукає Бога, не бездіяльні, але «говорять один одному», вони зустрічаються, підбадьорюють і підтримують один одного в надії на Бога. Це і є істинна турбота про душу. «Бог нас не призначив на гнів, але щоб спасіння одержали Господом нашим Ісусом Христом», — говорить апостол Павло і далі робить висновок: «Утішайте тому один одного і збудуйте один одного, як і чините ви».

Олексій Толоч'яни.

БІБЛІЯ ТА ФУНДАМЕНТАЛЬНІ ЗАКони ПРИРОДИ

Біблія — це єдина Книга як джерело знань та відкриття, яка проливає світло на початок всього, коли ще не було і «початкового пороку всесвіту» (Пр. 8:26).

«Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово» (Ів. 1:1).

Сучасною науковою мовою це звучитиме так: спочатку був «Логос», тобто «Задум, План, Інформація та Мета». І всі ці духовні категорії уособлювалися у Творці, Який Сам має духовну сутність.

Творець усеєсвіту, Всемогутній та Нескінчений Бог, є причиною всього видимого та невидимого. Поряд із Його вічним існуванням не існувало більше ніщо: жодної істоти, жодної пилінки, жодної елементарної фізичної частинки.

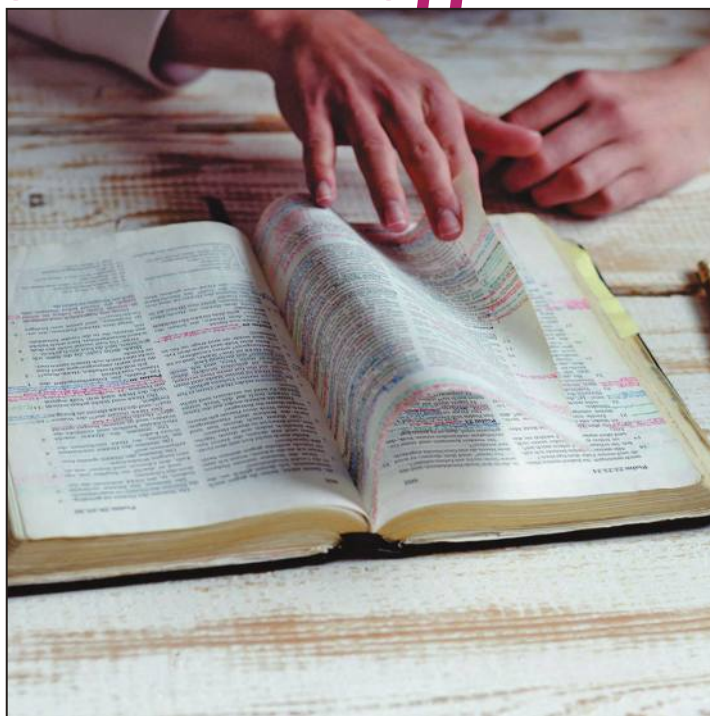
Суверенна воля Творця привела до початку існування духовного світу, а потім і фізичного всесвіту.

«На початку Бог створив небо та землю... і сказав Бог» (Бут. 1:1). Сила творчого Божого Логосу привела до існування фізичних універсалій: часу, простору та матерії.

Зрозуміло, що людина не здатна це повторити й навіть до кінця осмислити.

Адже в цьому разі такі духовні категорії, як інформація (план) та творча духовна сила проголошеного Слова Бога трансформуються в категорії фізичної реальності: час, простір і матерію.

Сучасна фізика намагається інтерпретувати та осмислювати, як фізична категорія — маса може трансформуватися в іншу категорію — енергію

та навпаки (відома формула $E = mc^2$). Але трансформація інформації (плану) та духовної сили творчого Слова Бога в фізичну реальність назавжди залишиться за обрієм фізичних подій. Натомість можемо в фізичній реальності спостерігати лише наслідки та «відбитки» творчого процесу Творця.

Цікаво зазначити, що, як стверджує Біблія, «скінчив Бог дня сьомого працю Свою, яку Він чинив...» (Бут. 2:2). Це означає, що надприродні процеси творіння були закінчені за шість днів, а на сьомий день Творець «спочив», закінчив процеси творіння, влаштування всесвіту, формування фізичних законів то констант. Після шостого дня

у всесвіті не додалося жодного електрона або пилінки. Саме це й підтверджує закон збереження маси та енергії.

Фізичний всесвіт принципово підтримується законами збереження та законами ентропії. Не існує жодних фізичних закономірностей та природних сил, які б рухали всесвіт із хаосу до вищої організації та впорядкування. Основні фундаментальні закони природи повністю підтверджують біблійне відкриття про початок та буття всесвіту.

Валерій Решетинський.

Президент Інституту ґенези життя та всесвіту, кандидат технічних наук.

ФЕНОМЕН ЖИТТЯ

«Які страшні слова! Хто може таке слухати?!» — обурювалися фарисеї і дивувалися учні. Ісус же сказав: «Я — хліб життя. Хто до Мене приходить — не голодуватиме він, а хто вірує в Мене — ніколи не прагнущиме. Я — хліб живий, що з неба зійшов: коли хто споживатиме хліб цей, той повік буде жити. А хліб, що дам Я, то є тіло Моє, яке Я за життя світові дам».

Ніяк не вміщалися слова Ісуса в прокрустове ложе релігійних уявлень Його учасників. «Хліб, що зійшов з небес», «хліб життя», «буде жити довіку» — ні, це виходило за межі всього, що можна було прийняти, що було заведено говорити, у що можна було повірити. І всі розійшлися по домівках. Учні теж. В усякому разі, багато хто з них. Залишилося їх усього дванадцятьеро. І дванадцятьом Ісус запропонував піти, якщо слова Його здаються неприйнятними. Але Петро (нині би сказали — «спікер групи») відповів: «До кого ми підемо, Господи? Ти маєш слова життя вічного. Ми ж увірували та пізнали, що Ти — Христос, Син Бога Живого».

Починаючи з цього рішення для учнів настало життя, сповнене пригод, одкровенень, знамень і чудес. Вони не тільки увірували в життя, що прийшло з небес, вони прийняли його у день П'ятидесятниці.

Іван (єдиний з дванадцяти, хто помер насильницькою смертю), писав: «Що було від початку, що ми чули, що бачили власними очима, що розглядали, і чого руки наші торкалися, — про Слово життя, — а життя з'явилося, і ми бачили, і свідчили, і звіщаємо вам життя вічне, що в Отця перебувало й з'явилося нам, — що ми бачили й чули — про те ми звіщаємо вам, щоб і ви мали спільність із нами. Спільність же наша з Отцем і Сином Його Ісусом Христом» (1 Ів. 1:1-3).

Приймаючи вірою Ісуса Христа, ми приймаємо Його як Господа (ми підпорядковуємо Йому все: усе наше життя, усі мрії та прагнення, усі наші бажання й увесь наш час); як Спасителя (Він примирив нас із Богом смертю Своєю на хресті — Бог, поклавши на Нього провину всіх людей, більше не ставить жодній людині її провини); як життя вічне. Про це життя Ісус сказав, що той,

хто вірує в Нього, на суд не приходить, але перейшов від смерті у життя.

Апостол Павло пише про це так: «Бо коли ми, бувши ворогами, примирилися з Богом через смерть Сина Його, то тим більше, примирившись, спасемося життям Його» (Рим. 5:10). І вітає тих, що повірили, надією на майбутнє досконале спокутування: «Отож, коли ви воскресли з Христом, то шукайте того, що вгорі, де сидить Христос по Божій правіці. Думайте про те, що вгорі, а не про те, що на землі. Бо ж ви вмерли, а життя ваше сховане в Бозі з Христом. Коли з'явиться Христос, наше життя, тоді з'явиться з Ним у славі і ви» (Кол. 3:1-4).

Життя наше, життя вічне — Христос. Ми спасаємося життям Його. Усе це настільки велично, настільки прекрасно, настільки свято, незабгнено, що ми, можливо, думаємо: «Як це може бути? Хто може таке слухати?!». Або ми настільки звикли до цих слів, що не надаємо їм уже того значення, яке в них укладали апостоли, та й Сам Спаситель. Чи віримо ми?

П'ЯТИДЕСЯТНИЦЬКОМУ МАЙБУТТЮ БУТИ!

Більше тисячі молодих людей навчалися реалізувати покликання під час конференції у Рівному

У процесі підготовки до конференції був задіяний увесь молодіжний відділ, проведено не одна зустріч відповідальних осіб. Ціль у всіх була одна – зробити все для того, щоб Бог благословив заплановане зібрання.

8 грудня о десятій ранку приміщення донедавна найбільшої церкви ХВЕ – церкви Святої Трійці було заповнене молодими людьми! Хтось нарахував 1200 осіб. Яка ще організація може зібрати таку кількість молоді?! Причому не примусово і не за окрему плату. Більше тисячі молодих братів і сестер з'їхалися з найвіддаленіших куточків Рівненщини, щоб почути слово від Бога, побачити одне одного і поспілкуватися.

Керівник молодіжного відділу УЦХВЕ у Рівненській області Віктор Давидюк звернувся до присутніх з вітальним словом. Оголосивши тему, він зачитав текст зі Слова Божого, який ліг в основу конференції: «Ось я, пошли Ти мене!» (Іс. 6:8).

«Коли людина зустрічається з Богом, у неї змінюються життєві пріоритети. Моє бажання – щоб цього дня такий заклик почули багато молодих людей», – заявив служитель.

Старший пресвітер обласного об'єднання церков ХВЕ у Рівненській області Олександр Коток подякував Богу за благословенний час, який Він подарував нашому краю. Знову нагадавши основний текст (Іс. 6:8), він зауважив декілька корисних думок. Добре людству, коли говорить Бог, і біда, коли Він перестає говорити.

Хтось підрахував, що за тиждень ми отримуємо стільки інформації, скільки

людина середньовіччя за все життя. У потоці цієї інформації так легко не почути голос Божий. Дехто навіть починає дорікати, що Бог не так активно говорить сьогодні, як колись. Насправді ми часто втрачаємо здатність чути голос Божий.

Як ми реагуємо на голос Божий? Реакція персонажів Біблії була різною: Андрій, Петро, Іван, Яків Заведеїв «зараз же» залишили свої справи і пішли вслід за Христом; інші ж учні, чуючи заклик Христа, проігнорували його і, засмутившись, відійшли.

«Коли ми поєднаємо ці дві речі – почуємо голос Божий і правильно зреагуємо на нього, – будемо мати благословення», – впевнений Олександр Адамович. Як аргумент він навів приклад із життя Давида, його братів та Саула: перебуваючи в однакових умовах (на полі битви перед Голіафом), ці люди по-різному оцінювали навколишню ситуацію, кожен чув різні голоси, і, відповідно, різною була їхня реакція.

На конференцію завітав також керівник молодіжного відділу УЦХВЕ Іван Білик. Він зачитав декілька віршів із книги Йова (Йов. 1:3) та залишив для молоді три прості уроки. Якщо Бог говорить – послухай. Якщо Бог доручає тобі щось зробити – зроби це відразу, не відкладай

на потім. Усе, що Господь робить на цій планеті, – Він робить для блага людини, для її спасіння.

Андрій Ходорчук провів семінар на тему: «Життя без компромісів», де на прикладі першого розділу книги Даниїла показав, як служити Богу в умовах компромісів. У таких умовах своє служіння здійснювали Даниїл та його троє товаришів. І хоч на них вавилонська система чинила тиск, а цар намагався переманити їх шляхом: зміни їхнього світогляду («навчав їх книг та мови халдеїв»); зміни способу життя («призначив їм щоденну поживу, з царської їжі та з вина, що сам його пив»); зміни власної ідентифікації (присвоївши нові імена, в яких замість згадки про Бога Ізраїлю згадувались боги Вавилону), ці четверо юнаків змогли прожити життя без компромісів.

Ректор Рівненської духовної академії Олександр Третяк у тексті Іс. 6:1-3, 6 звернув особливу увагу на царя Озії. Це був досить успішний цар. Але коли він змінив, його серце почало відходити від Бога.

«Рік смерті царя Озії був незвичайним для Ізраїльського народу. Питання про те, хто буде далі на троні, звучало в роздумах багатьох людей. Але в цей час Ісая бачив на троні Господа. Як важливо в усіх випадках життя, при будь-яких

обставинах в країні бачити Господа», – наголосив брат. Як приклад служіння він навів деякі моменти з життя Порфирія Ільчука – одного з найперших п'ятидесятиницьких служителів на Західній Україні. Було згадано і про Мойсея, який обрав для себе нелегку долю, залишивши царський двір і відмовившись від комфортних умов життя; про Самуїла, який був чутливий до голосу Бога та голосу старця Ілія. Лунав заклик до молитви.

У другій частині конференції директор місії «Добрий Самарянин» Ростислав Боришкевич звернувся до молоді із закликом до місіонерської праці (Мт. 28:17-20), адже тільки в Рівненській області біля 600 населених пунктів, де немає євангельських церков.

Олександр Колесников (родом із Дніпропетровська, викладач богословських дисциплін) детально розповів про покликання, яке богослови поділяють на дві категорії: загальне й особисте. Творити добро, благословляти – це покликання всіх християн. Але покликання до конкретно якогось служіння індивідуальне.

Покликання до служіння, – це усвідомлення і розуміння того, що Бог хоче, щоб саме ти звершав для Нього і Його слави.

«Що б я хотів, щоб мені сказали до того, перш ніж я увійшов у своє покликання?». По-перше, покликання – це досить серйозна справа, це відповідальність перед Богом – від Нього, для Нього і перед Ним (у Ньому). По-друге, покликання – це повна посвята себе Богу, служінню. І по-третє, покликання – це можливі труднощі».

Волинський Олександр Мельник закликав молодь поставити вказівні знаки (Єр. 31:21). Як приклад було наведено рішення Йова – він склав умову зі своїми очима (Йов. 31:1). Це ніщо інше, як необхідність поставити огорожу над своїми думками. Деякі вказівні знаки містяться у першому псалмі, у згадці про рехавітів тощо.

У цій частині конференції основний акцент було поставлено на молитву. Брат

Олександр закликав до покаяння, до молитви за звільнення. Десятки молодих людей вийшли наперед, аби відновити відносини з Богом. І як може не радіти серце, коли молодь віддає своє життя на служіння Богу, щиро визнає свої провини і кається у гріхах! Та ще більшу радість вселяє в серце споглядання дії Божої благодаті, дарів Його Духа. Адже вони, як колись сказав один відомий п'ятидесятиницький проповідник, є маніфестацією Божої присутності серед Свого народу.

А Господь говорив! Говорив на початку зібрання, говорив впродовж усієї конференції, говорив в останні хвилини її завершення.

«Це милість Моя, що ти сьогодні на цьому місці. Я бачив, як ти ходив сьогодні і третього дня перед лицем Моїм. А тепер бачу, як серце твоє осуджує тебе, і ти не смієш підняти очі до неба. Але цей день Я створив для тебе, щоб ти примирився зі Мною!»

О, якби ти повернувся до Мене лицем своїм і прийшов до Мене зі щирим серцем! Я віддалю усілякий гніт з душі твоєї і дам тобі велику перемогу. Бо ворог відвів тебе, і ти відійшов... І залишився осміяним. Але Я завжди дивився на життя твоє і кликав тебе до Себе, – говорить Господь. Я ні на мить не залишав тебе, бо милість Моя велика над Тобою! І ось нині звертаюся до душі твоєї: відкрий своє серце, і Я наповню ество твоє благодаттю Своєю. І ти відчуєш, наскільки Я добрий до душі твоєї. Бо кличу тебе на Свої поля, і ти ще підеш, і будеш благовітстити Слово Моє. Я зодягну тебе в силу Свою, бо Я Бог, Який кохає тебе. Наблизься до Мене, візьми слово Моє не тільки в уста, але і в серце. Живи цим словом і будеш мати перемогу».

Господь звичав, що вподобав Собі людей, котрих приготує, котрих зодягне силою Своєю і котрі підуть благовітстити Слово Його! А значить, п'ятидесятиницькому майбуттю бути!

Олександр Геніш.

ЗБІДНІВ РАДИ НАС

СЕСТРИ ОБ'ЄДНУЮТЬ ЗУСИЛЛЯ У СЛУЖІННІ ЖІНКАМ

Пообіцяйте відкрити секрет, як стати багатим, і ви одразу ж зацікавите безліч людей. Споконвіку людина хотіла бути багатішою, адже це дає стабільність, впевненість у завтрашньому дні, незалежність, добробут, комфорт. Проте коли в зміст слова «багатий» вкрито лише матеріальні цінності, ми ще не зрозуміли, у чому справжнє багатство.

Ісус Христос навчав, що існують цінності вищого рівня, які залишаться назавжди: «Складайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні іржа їх не нищить, і де злодії до них не підкопуються та не крадуть» (Мт. 6:20).

Через народження, життя і страждання Ісуса Христа спокушувалося багато людей. Мало хто хотів прийняти Бога, Котрий збіднів. А Він такі збіднів. До приходу в цей світ Ісус володів неосажними багатствами, мав владу та славу, Йому належало все як Творцеві. Він по праву міг казати: «Усе, що має Отець, то Моє» (Ів. 16:15), «Моя вся вселенна й усе, що на ній!» (Пс. 49:12).

Та коли Він мав народитися, належного місця для Нього не знайшлося: «І породила вона свого Первенця Сина, і Його сповила, і до ясел поклала Його, – бо в заїзді місця не стало для них» (Лк. 2:7). Не розкішні царські палати, а вбогі ясла прийняли Господа, вмістити Котрого не здатен увесь всесвіт.

Він виховувався в простій єврейській сім'ї, тому співвітзники не сприймали Його як учителя, Його спосіб життя суттєво відрізнявся від того, який вела тогочасна релігійна еліта. Про Ісуса говорили: «Звідки в Нього ця мудрість та сили чудодійні? Чи ж Він не син теслі? Чи ж мати Його не Марією зветься...?» (Мт. 13:54-55).

Життя Сина Людського було схожим на життя мандрівника, який подорожує від села

до села. «І сталося, як дорогою йшли, сказав був до Нього один: «Я піду за Тобою, хоч би куди Ти пішов!». Ісус же йому відказав: «Мають нори лисиці, а гнізда – небесні пташки, Син же Людський не має ніде й голови прихилити» (Лк. 9:57-58).

Як Він прийшов у цей світ, так і залишав його. Вороги відібрали в Нього усе, що тільки могли. Навіть одяг зняли: «Розп'явши ж Ісуса, вояки взяли одіж Його, та й поділили на чотири частини, по частині для кожного вояка, теж і хітона» (Ів. 19:23).

Розп'ятий на хресті, Господь мучився під палючим сонцем, був виснажений через брак води в організмі: «Потім, знавши Ісус, що вже все завершилося, щоб збулося Писання, про казує: «Прагну!» (Ів. 19:28).

Найстрашніше, що Він пережив, – Він втратив присутність Небесного Отця: «О годині ж дев'ятій Ісус скрикнув голосом гучним та й сказав: «Елої, Елої, лама савахтані», що в перекладі значить: «Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?»» (Мр. 15:34).

Кожен забезпечений єврей дбав, щоб приготувати ще за життя собі місце для гідного поховання. Знаково, що навіть тіло Ісуса Христа по Його смерті поклали до чужого гробу: «І взяв Йосип Ісусове тіло, обгорнув його в чисте полотно. І поклав його в гробі новому своєму, що був висік у скелі. До дверей гробових привалили каменя» (Мт. 27:59-60).

Згадані моменти історії говорять, що Ісус Христос ніколи не купався в розкошах та задоволеннях, часто був позбавлений найнеобхіднішого. Він не шукав особливого достатку, зручностей та комфорту. Під час служіння Ісус Христос постійно терпів приниження, образи, зневаги, звинувачення...

Він збіднів у повному значенні цього слова: з найвищої слави зійшов до бідних ясел, із верховного трону – до хреста та тернового вінця, від любові Отця – до втрати зв'язку із Ним. І це все заради нас.

Апостол Павло писав до коринтян: «А ви, як у всім, збагацуетесь вірою, і словом, і розумом,

і всякою пильністю, і вашою любов'ю до нас, – щоб збагачувались ви і в благодаті оцій. Не кажу це як наказа, але пильністю інших досвідчую ширість любові й вашої. Бо ви знаєте благодать Господа нашого Ісуса Христа, Який, буди багатий, збіднів ради вас, щоб ви збагатились Його убожеством» (2 Кор. 8:7-9).

Будучи комерційним і торговим центром античного світу, розташованим на перехресті морських торгових шляхів, Коринт вабив шукачів насолоди, задоволення та розваг. Назва міста стала синонімом розпусного, легковажного життя в розкошах та багатстві.

Апостол Павло звертався до християн, які жили в оточенні засліплених мамонною людей, запевняючи їх, що потрібно постійно збагачуватися духовними цінностями – вірою, словом, всякою пильністю, любов'ю. Адже заради цього Сину Божому довелося збідніти. Павло закликав їх зрозуміти, що вони володіють кращими багатствами, аніж люди, які перебували в невпинній гонитві за матеріальними благами, а також спонукував коринтян зростати в цій благодаті.

Ісус Христос розпочав Свою місіюну працю з проповіді про те, в пошуку чого кожна людина перебуває усе своє життя, – проповіді про щастя, найвищою мірою якого Слово Боже називає блаженство. Першою і, можливо, найголовнішою умовою досягнення цього стану Ісус називає відчуття власної убогості перед Богом: «Блаженні вбогі духом, бо їхнє Царство Небесне» (Мт. 5:3). Духовно багатітиме лише той, хто йтиме до Бога з повним усвідомленням особистого зубожіння. «Нічого не маю, не знаю, не вмію, не можу без Тебе, Боже».

Господь бажає задовольнити потреби усіх голодних, які прагнуть духовних благ. Він прийшов у світ людей, від яких нічого не чекав, бо вони не спроможні були Йому щось дати. Єдиним Його бажанням було те, щоб вони «збагатились Його убожеством» (2 Кор. 8:9).

Ігор Крошук.

Нарада відповідальних за жіноче служіння церков Київського міського об'єднання та об'єднання церков ХВЕ Київської області, що пройшла 5 грудня 2018 р., показала нові перспективи у сестринському служінні.

На початку наради відповідальна за жіноче служіння у церквах Києва Світлана Каленик розповіла про роботу, проведеною протягом 2018 року. Про заходи в церквах області інформували відповідальні за служіння в області Оксана Найдич та її заступниця Ріта Федорчук. Після цього сестри накреслили плани спільних заходів на 2019 р.

«Одна з цілей такої співпраці – проведення спільних конференцій, обмін досвідом. На базі київських церков протягом року ми провели сім конференцій за участю таких відомих спікерів,

як Вадим Уруймагов, Сніжана Григорович, Наталя Бондаренко та інших, – розповідає Світлана Каленик. – Успішно ведеться праця з молодими мамами, із вдовами та іншими категоріями сестер. Практикуємо освітній курс «Навчаємося життєвих принципів від жінок Біблії». Це те, чим ми раді поділитися з сестрами обласного об'єднання».

Під час наради також привітали сестер, які успішно закінчили навчання в КБІ. Зустріч була насиченою, плідною і благословенною.

НЕОМАРКСИЗМ, або ПОДОРОЖ У БЕЗОДНЮ

Для початку хочу публічно підтримати позицію депутатів Івано-Франківської обласної ради, що виступили на захист сімейних цінностей, на захист українських дітей від пропаганди збочень. Аналогічні заяви підтримали більшість депутатів з 11 обласних та понад півсотні міських та районних рад. Впевнений, що з цією позицією можуть солідаризуватися всі представницькі органи місцевого самоврядування нашої країни.

Водночас мене, м'яко кажучи, здивувала позиція урядової уповноваженої з питань гендерної політики, яка звернулася до Служби безпеки України з вимогою знайти і покарати ініціаторів рішень місцевих рад на захист сімейних цінностей.

Дуже сподіваюся, що неадекватну агресивну позицію урядової уповноваженої не поділяють більшість членів Кабінету Міністрів України.

Щоб знайти прихильників і захисників сімейних цінностей, гендерним активістам не варто турбувати контррозвідку. Адже це мільйони українців, що готові віддати життя за Україну, за свою родину, за своїх дітей і онуків. Навряд чи знайдеться така репресивна машина, що здатна зупинити всіх, хто збирається захищати свої сім'ї і дітей від броду.

Може, урядова уповноважена не збирається починати з масових репресій, а має бажання, для початку, щоб спецслужби покарали лише ініціаторів цих заяв. Так, щоб знали своє місце та не сміли більше й рота розтуляти. Але тоді потрібно кинути за ґрати всіх членів Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій, а це не лише лідери провідних християнських конфесій, а й керівники мусульманських та юдейських громад України. З точки зору ЛГБТ, вони вчинили страшний «злочин», одногослоно проголосували за звернення до Верховної Ради не допустити ратифікації Стамбульської конвенції з емоційно привабливою назвою щодо захисту жінок, яка за змістом стала маніфестом гендерної ідеології.

Але я маю сумнів, що офіцери СБУ почнуть переслідувати громадян, яких урядова уповноважена та гендерний актив, що з гарним апетитом з'їдає мільйонні гранти, визначили як «злочинців».

По-перше, в українських контррозвідників зовсім інші пріоритетні завдання, які продиктовані необхідністю захисту безпеки країни, а по-друге, у них також є сім'ї і діти, яких вони захищають, зокрема і на фронті разом з військовими Збройних Сил, Нацгвардії, і всіма патріотами України.

Що ще привертає увагу в заяві урядової уповноваженої з питань гендерної політики, окрім вимог до силовиків розібратися з інакомислячими, — це звинувачення незгодних з їх ідеологією у бажанні повернення до СРСР, підтримці «руського міра», і навіть у підриві національної безпеки.

Якщо говорити про національну безпеку, то одна з реальних загроз для нашої країни — катастрофічне скорочення населення. Захисники традиційних сімейних цінностей, на відміну від організаторів гей-парадів, намагаються протистояти цій загрозі. Міцна повноцінна сім'я, що здатна народити, захистити та виховати дітей, сьогодні один із найважливіших факторів національної безпеки.

Звинування в «совковості», у підтримці «руського міра» івано-франківських, рівненських, чернівецьких та депутатів багатьох інших місцевих

рад — брудна спроба зганьбити і відібрати в українців їх історичне коріння — традиційну сім'ю, християнську віру, патріотизм та відповідальність, приписуючи ці невід'ємні якості нашої нації апологетам «руського міра».

«Русский мір» не має нічого спільного з християнською вірою, сімейними цінностями і патріотизмом. Він базується на цинічній брехні, агресії і жорстокості, рабській покірності і на тотальному пропагандистському зомбуванні мас. Усі інші атрибути служать лише для маскування його хижого оскалу.

Як впливає з заяви урядової уповноваженої, а також з аналогічних виступів гендерних і ЛГБТ-активістів, брехня, агресивність, несприйняття християнського світогляду, традиційних сімейних цінностей, безапеляційне нав'язування власних ідеологічних штампів і пропаганда аморальності — усе це споріднює їх з «руським міром», не завжди за формою, але завжди за змістом.

Фактично, під прикриттям правильних слів про права людини, толерантність, захист жінок від насилля тощо суспільству нав'язується ідеологія неомарксизму.

Марксизм став ідеологічним фундаментом режимів багатьох країн, призвів до величезних кривавих жертв та трагедій ХХ століття. Здавалося б, він відкинутий на задвіркі історії. Але ні, ця ідеологія починає повертатися в новій якості. І знову знайомий «привид бродить по Європі» та багатьох державах світу. Схематична сутність марксизму, модифікованого в різних ліворадикальних доктринах (ленінізм, троцькізм, сталінізм, маоїзм, ідеї Пол Пота і Чучхе тощо) — це боротьба за права «пригноблених» шляхом придушення «гнобителів».

Наприкінці ХІХ і у ХХ столітті в ролі пригноблених, залежно від ситуації і поставлених завдань, виступали: пролетаріат, безземельне збобіле селянство і навіть цілі народи.

Здобувши владу, політичні маніпулятори від імені

країнам — одна з головних ознак всіх модифікацій тогочасного та сучасного марксизму.

Для реалізації політичних завдань і нав'язування суспільству ідеологічних «аксіом» і «штампів» традиційно використовується вбивання особливого статусу «пригноблених» в закони і Конституцію. Величезні ресурси вкладаються в пропаганду і

вербування апологетів «нових ідей». Дуже важливо для них почати промивати мізки з дитинства, нав'язуючи дитячим душам безальтернативність їх доктрин та потворне сприйняття себе і світу. Тому і лізуть до шкіл, виправляючи шкільні програми, створюють у вузах кафедри і лабораторії з видуманих предметів «гендерних досліджень».

Нічого нового. Повна аналогія з нашим комуністичним минулим. Старші ще, мабуть, пам'ятають конвеєр з промивання мізків, що починався з дитячого садочка. Потім обробка в школі, університеті... Згадайте псевдонауковців з науковими ступенями на кафедрах «наукового комунізму» або «марксистсько-ленінської філософії»...

Змінивши Конституцію і закони, не забувши прописати кримінальну відповідальність для нових «гнобителів», що прийшли на зміну буржуазії та землевласникам, можна переходити і до їх придушення.

Кого готують неомарксистські ідеологи на роль ворогів прогресивного людства? Тих, хто не згоден, що традиційні сімейні цінності — це стереотип, що відмирає, хто не згоден, що пропаганда гомосексуалізму — це благо для виховання дітей. Ну і, звичайно, насамперед, це релігійні діячі і просто щирі віряни, які називають збочення гріхом.

У чому повністю повторює неомарксизм своїх бородатих попередників — це в ненависті до християнства, у нав'язливих спробах дискредитувати, принизити, зруйнувати Церкву або добитися її деградації. Адже Біблію не перепишеш, а в ній сказано, що Господь ну дуже нетолерантно ставиться до збочень. Вона говорить, що створивши людину за Своїм образом і подобою, Бог створив лише чоловіка і жінку — лише дві статі, а не сотню гендерів. Я не перебільшую, у багатьох країнах ці тенденції вже стають реальністю. А починалося все це з «невинної» підміни в національному законодавстві Богом даної людям статі — чоловічої і жіночої, на «гендер» з неймовірною кількістю варіацій (андрогенери, бігенери, трансгендери...) Після цього вже достатньо логічно рівність статей підмінюється гендерною рівністю. Ну куди ж без «рівності», і ось, будь ласка, відхилення, збочення і банальна неадекватність захищаються законом і стають суспільною нормою.

Залишається ще внести деякі поправки до законодавства стосовно укладення шлюбів, усиновлення дітей, ну, і, звичайно, посилення кримінального переслідування незгодних... І ось, будь ласка, маєте «толерантне» суспільство, де немає місця носіям таких «стереотипів», як віра, мораль, любов.

Багато наших чиновників для демонстрації

європейськості люблять додати до своїх виступів тези про гендерну рівність або гендерну ідентичність. А можна ще якусь постанову прийняти «про антидискримінаційні заходи»... Адже не шкода. Це набагато легше, ніж підняти економіку або реально боротися з корупцією. Тільки наша країна, як жодна інша, відчула на собі соціальні експерименти ідеологів марксизму і його різноманітних модифікацій. Може, вже досить експериментів?

Невже хтось хоче звернутися до своєї дитини: «Синку!» А у відповідь почути: «Я тобі не син, я поліморфний гендер-флюїд...»

Конституція і законодавство України надають рівні права для всіх громадян нашої країни, незалежно від їх статі, національності, віросповідання чи особливостей приватного життя. Але українська Конституція та закони не надають особливого статусу жодній соціальній групі і жодних переваг для будь-якої ідеології, не дозволяючи використовувати для її просування державні інституції, тим більше, переслідувати тих, хто її не сприймає. І гендерна неомарксистська ідеологія не повинна бути винятком!

Я не маю права судити тих, хто відносить себе до ЛГБТ-спільноти. Господь — Суддя. Ніхто не може втручатися в приватне життя людей або обмежувати гарантовані їм Конституцією права. Але і ніхто не має права вимагати для себе особливого ставлення, тим більше закріплюючи його в законодавстві, нав'язувати суспільству свій спосіб життя, руйнувати суспільну мораль та традиційні цінності нашої нації.

Мої колеги переконували мене не друкувати цей матеріал. Нібито писати високопосадовцям на цю тему — моветон. Та й для політичної кар'єри це досить проблематично, адже багато послів провідних країн-партнерів хвацько крокували в Києві на останньому прайді (гей-параді), розмахуючи радужними прапорами. У цій темі задіяні величезні політичні, фінансові та інформаційні ресурси. Можуть в одну мить у ЗМІ зробити з тебе ретрограда, гальмо реформ, корупціонера врешті-решт.

Але ситуація у світі змінюється достатньо динамічно, і багато політиків і громадських діячів починають розуміти життєву важливість відродження

духовного, євангельського фундаменту, на якому свого часу була побудована велич провідних демократичних країн.

Не всі в Україні знають, що перемогу президенту Трампу в США забезпечили мільйони протестантів-християн. Адже він обіцяв не лише створити нові робочі місця, а й повернути до шкіл Біблію, зупинити неомарксистський атеїстичний наступ на справжні цінності. Впевнений, якщо Трамп виконає обіцяне, його оберуть і на другий термін.

Олександр Турчинов.

МІНІСТР ГРИНЕВИЧ І РАДА ЦЕРКОВ ГОТОВІ РОЗВИВАТИ ВЗАЄМОДІЮ У СФЕРІ ОСВІТИ

Відбулося урочисте засідання з нагоди десятиріччя діяльності Громадської ради при МОН України з питань співпраці з Церквами та релігійними організаціями.

З ахід відбувся 12 листопада за участі Міністра освіти і науки Лілії Гриневич, голови Громадської ради Володимира Марущенка, Головуючого у ВРЦіРО рабина Якова Дов Блайха та інших членів Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Міністр наголосила, що від самого початку Громадська рада створювалась як майданчик для забезпечення постійного діалогу і взаємодії між МОН і релігійною спільнотою. Говорячи про досягнення, Лілія Гриневич підкреслила важливість того, що Громадська рада, до складу якої входять фахівці у сфері освіти від різних конфесій – члени ВРЦіРО, своєю діяльністю наочно засвідчила можливість і високу ефективність співпраці представників різних Церков і релігійних організацій, що має важливе значення для формування суспільної злагоди і консолідації українського суспільства.

Зі свого боку представники Ради Церков висловили подяку міністру за сприяння у розвитку богословської освіти в Україні, зокрема, визнання наукових ступенів і дипломів вищих духовних навчальних закладів, державного ліцензування та акредитації цих закладів освіти. Представники Громадської ради брали активну участь у розробленні базових нормативних документів для подальшого розвитку системи освіти в Україні, зокрема Законів України «Про вищу освіту» та «Про освіту».

Окрім цього, під час засідання присутні обговорили і проблемні питання реформування освіти. Всеукраїнська Рада Церков висловила низку зауважень відносно заангажованості та необ'єктивності антидискримінаційної експертизи підручників і освітніх програм, яку проводить МОН. Ще представники конфесій надали критичну оцінку проекту Стратегії впровадження гендерної рівності у сфері освіти «Освіта: гендерний вимір – 2021», наголосивши на недопустимості включення

в цей документ гендерної ідеології, яка небезпечно спотворює рівність прав жінок і чоловіків.

Учасники зустрічі також обговорили важливість подальшого впровадження в школах предметів духовно-морального спрямування, які позитивно впливають на учнів і мають позаконфесійний характер, як цього вимагає Конституція України. Цьому процесу також активно сприяє ця спеціалізована Громадська рада.

Міністр Лілія Гриневич подякувала членам Громадської ради за їхню працю, а також вручила заступнику голови Громадської ради Юрію Решетникову Почесну грамоту Кабінету Міністрів України за особистий вагомий внесок у розвиток державно-конфесійних відносин в Україні.

Нагадаємо, що Громадську раду з питань співпраці з Церквами та релігійними організаціями було утворено при Міністерстві освіти і науки України у жовтні 2008 року з метою сприяння всебічному забезпеченню свободи совісті та подальшої гармонізації державно-конфесійних відносин в галузі освіти, підтримання постійного діалогу із Церквами та релігійними організаціями, ефективного використання їхнього потенціалу у виховному процесі. Вона стала першим консультативно-дорадчим органом такого формату та прикладом для створення аналогічних органів при інших міністерствах, зокрема, Міноборони, колишньої Державної пенітенціарної служби України (тепер – Мін'юсти), МОЗ, МЗС.

Щорічно відбувається чотири-п'ять засідань Громадської ради. Починаючи з 2014 року Громадська рада практикує проведення виїзних засідань у різних областях України. За п'ять років проведено десять виїзних засідань – у Рівненській, Волинській, Львівській, Донецькій, Черкаській, Запорізькій, Хмельницькій, Дніпропетровській, Одеській та Житомирській областях.

Крім того, за сприяння Громадської ради відбуваються всеукраїнські науково-практичні конференції та круглі столи з питань морально-духовного виховання та викладання цих предметів, всеукраїнські науково-практичні семінари для методистів обласних інститутів післядипломної педагогічної освіти, Всеукраїнські олімпіади «Юні знавці Біблії» та Всеукраїнські конкурси «Учитель року з предметів духовно-морального спрямування», Всеукраїнський учнівський турнір юних філософів та релігієзнавців тощо.

ФАКТИ, ВІРА, ПОЧУТТЯ

Ці слова позначають важливі складові християнського життя. Їх необхідно зрозуміти і поставити в правильному порядку.

Божий порядок такий: факти, віра, почуття. Факти формують основу, віра ґрунтується на фактах, а почуття ідуть останніми.

Для більшості людей почуття – провідний фактор у житті. Якщо люди щось відчувають, то думають, що це і є реальність. Але таке розуміння не відповідає Божому порядку.

Інші люди намагаються в основі покласти віру. Вони думають, що коли багато віри, то все, що вони зроблять, – істинне. Але це не відповідає Божому порядку. Бог хоче, щоб ми мали віру, але ця віра повинна ґрунтуватися на Його Слові, бо інакше вона не матиме цінності.

Факт

Що ж таке факт? Факт – це щось істинне. Наприклад, 2+2=4. Це математичний факт, незалежний від істини. Він завжди буде істиною в будь-якій країні. Ваша віра не змінить цієї істини. Цей факт залишиться істиною навіть тоді, коли жодна людина не віритиме йому.

Факти завжди істинні. Ви можете не вірити факту, але він все одно істинний. Ви можете не відчувати, що факт істинний, але він залишиться істинним.

Наприклад, ми знаємо, що Ісус Христос помер за наші гріхи і воскрес, щоб бути нашим живим Спасителем. Ми знаємо, що це істина, тому що так говорить Слово Боже. Людина може вірити або не вірити цьому, але це істина. Божі факти завжди істинні.

Віра

Слово «віра» вживається в Біблії 239 разів. Це показує, якого значення надає Бог вірі. Що ж таке віра? Вірити – це значить прийняти Бога через Його Слово і діяти відповідно до цього Словом.

Так сказав Бог! Я вірю цьому! Це вирішує все!

Біблія пояснює, що всі Божі благословення приходять через віру. Без віри ми не можемо подібатися Богові. У Біблії говориться: «Догодити ж без віри не можна. І той, хто до Бога приходить,

мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду» (Євр. 11:6).

Віра має на чомусь базуватися, і це щось має бути істинним. Ось чому наша віра має базуватися на Божому Слові. Ісус сказав: «Твое Слово є істина».

Віра стосується невидимого світу. Вона має справу з речами, які реальні, але ми їх не можемо побачити. Ми не можемо бачити Бога, але, маючи віру, знаємо, що справді існує місце, яке називається Небесами.

У Біблії говориться: «Віра – то підстава сподіваного, доказ небаченого» (Євр. 11:1). Це означає, що віра сприймає як реальне те, чого ми не можемо побачити. Ми не можемо бачити речі духовного світу, але, віруючи у Слово Боже, знаємо, що вони є реальністю.

Віра робить духовні істини надбанням нашого досвіду. Віра не робить Божу дійсність істиною. Вона істинна незалежно від того, віримо ми їй чи ні.

Біблія містить багато чудових Божих обітниць. Але вони не стають нашими, аж поки не утвердяться в нас завдяки нашій вірі в Слово Боже.

Ісус Христос помер за наші гріхи. Бог обіцяє вічне життя кожному, хто в Нього вірить. Але Христос не стане твоїм Спасителем, поки ти не будеш вірити в Нього. Віра в Христа робить Боже спасіння реальним для тебе. Тоді ти можеш сказати: «Я спасений».

Віра слухається Бога. Віра та слухняність ідуть поряд. Істинна віра завжди виявляється у послуху. У Біблії говориться: «Вірою Авраам покликаний на місце, яке мав прийняти в спадщину, послуховався та й пішов, не віддаючи, куди йде» (Євр. 11:8).

Говорити, що ти у щось віриш, але не робити так, як заповідає ця віра, ще не означає вірити. Справжня віра вірить Богові і слухається Його. Віра, яка

не слухає Бога, не є живою. У Біблії говориться, що «віра без діл – мертва» (Як. 2:20).

Віра довіряє Богові попри несприятливі обставини. Можливо, один із найяскравіших прикладів цього – Авраам. Коли Авраам та його дружина були зовсім старі, Бог пообіцяв, що вони матимуть сина, і Авраам повірив Богу. Та минули роки, перш ніж Бог дав Авраамові сина, якого обіцяв. Біблія говорить про Авраама: «І не мав сумніву в обітницю Божу через недовірство, але зміцнився в вірі і віддав славу Богові, і був зовсім певний, що Він має силу й виконати те, що обіцяв» (Рим. 4:20-21).

Почуття

Почуття – це емоції: радість, горе, сум... Почуття значно відрізняються від фактів. Факти ніколи не змінюються, а почуття змінюються завжди. На почуття впливає стан здоров'я. Почуття залежать від стосунків з іншими людьми. Навіть зміни в природі впливають на почуття. Почуття надзвичайно мінливі. Тому ніколи не можна будувати віру на почуттях.

Багато людей щиро шукають спасіння, але його не знаходять, тому що орієнтуються на почуття. Почуттям справді відводиться значне місце в християнському житті, але вони йдуть за фактами і вірою. Біблія вчить: «Той, хто вірить в Сина, має свідчення в собі». Зверніть увагу на порядок слів: спочатку ми віримо, а потім отримуємо свідчення Духа у своєму серці.

Як керувати своїми почуттями? Кожен християнин іноді почувується збентеженим і пригніченим. Навіть апостол Павло переживав такі стани. Він писав: «Бо не хочемо, браття, щоб не віддали ви про нашу скорботу, що в Азії трапилася нам, бо над міру й над силу були ми обтяжені, так, що ми не надіялись навіть жити» (2 Кор. 1:8).

Що ж робити в таких ситуаціях? Звертатися до Слова Божого. Коли ми християни, почуття не панують у нашому житті. Вони не спасають нас, ми довіряємо не своїм почуттям, а Слову Божому.

«БІЖІТЬ ТАК, ЩОБ ОТРИМАТИ НАГОРОДУ»

17 листопада 2018 року у Полтаві на базі церкви ХВЕ «Нове життя» пройшла обласна молодіжна конференція на тему «Біжіть так, щоб отримати нагороду». Біля 200 молодих людей з'їхалися з усієї Полтавщини, щоб отримати духовне зміцнення у вірі та почути актуальне слово від Бога. Були присутні також гості із Сумщини, Рівненщини та Волині.

Керівник молодіжного відділу церков ХВЕ у Полтавській області Вадим Корольчук підвів усіх до молитви. Опісля був блок прославлення. Михайло Мухар та Олег Ремінець закликали до щирого прославлення Господа та гарячої молитви. Під час цієї молитви прозвучало пророче слово: Господь повідомив, що це в Його планах було провести цю конференцію, а також заповнив про Свою присутність на цьому місці.

З вітальним словом до учасників конференції звернувся старший пресвітер обласного об'єднання церков ХВЕ у Полтавській області Михайло Роман.

«Хіба ви не знаєте, що ті, хто на перегонах біжить, усі біжать, але нагороду приймає один? Біжіть так,

щоб одержали ви!» (1 Кор. 9:24). Було акцентовано на тому, що ці слова сказані в контексті нетлінних, вічних цінностей. На жаль, багато людей біжать за цінностями матеріальними. Багатство, влада, слава, що походить від Бога, – ось речі, за якими пропонує бігти Писання. Мотивом же до участі в цьому непростому змаганні є любов до Ісуса – Він Своєю дистанцією пробіг до кінця, незважаючи на труднощі, страждання, терновий вінок та мученицьку смерть.

«Життя без компромісів, або Утриматися, аби отримати» – семінар на таку тему підготував доктор богослов'я Андрій Ходорчук. Як відомо, хто біжить, той утримується від багатьох речей. Під словом «бігти» варто розуміти життя. Отож ап. Павло звертається до коринтян із закликом так вести життя, щоб наприкінці отримати нагороду від Господа.

Наші батьки бігли, коли в них забирали, ми ж біжимо, коли нам пропонують. У подібних умовах свій біг здійснювали Даниїл та його троє товаришів. І хоча вавилонська система чинила на них тиск, а цар намагався перевиховати їх шляхом зміни світогляду («навчав їх книг та мови халдеїв»), способу життя («призначив їм щоденну поживу, з царської їжі та з вина, що сам його пив») та забрати у них власну ідентифікацію (присвоївши нові імена, в яких замість згадки про Бога Ізраїлю, згадувались боги Вавилону),

ці четверо юнаків змогли прожити без компромісів.

На основі першого розділу книги Даниїла можна виокремити вісім кроків, які допомогли їм це зробити і які доведеться пройти усім, хто протистане компромісам.

Сміливість – вони рішуче заявили могутній системі, що не оскверняться, хоч розуміли всю небезпеку такого рішення.

Життя за високими стандартами – вони не лише відмовилися від їжі, яку забороняв закон, але й від вина, що не було заборонено, але могло привести до гріха. Замість життя «на межі» вони обрали життя «якомога далі від межі».

Поки Даниїл беріг себе, Бог працював з його оточенням – «дав Бог Даниїлові ласку та милість перед начальником євнухів». Через рішення відмовитися від компромісу можна мати неприємності на роботі, зазнати краху кар'єри чи відчуття загрози життю, але Бог в цей час працюватиме з оточенням.

Ворог посилав спокуси декілька разів – Даниїлу довелося відстоювати своє рішення перед начальником євнухів та іншими вельможами. Готовність до випробувань – Даниїл погодився на десятиденні випробування.

Власне, необхідність пройти самі випробування, після яких ми завжди стаємо кращими. «А по десяти днях їхній вигляд виявився кращим, і вони були здоровіші на тілі, ніж усі ті юнаки, що їли царську їжу». Бог нагороджує людину, яка пройшла випробування і залишилася вірною, – цар «знайшов їх удесятеро мудрішими від усіх царівників та заклиначів, що були в усьому його царстві» – чи не є ця десятикратна мудрість нагородою за десятиденні випробування?

Людину, яка не піддалася на компроміси, починають цінувати – Даниїл був при владі за п'ятьох різних царів.

На закінчення першої частини конференції Микола

Кулакевич звершив молитву та закликав бажаючих до покаяння. Опісля розпочалися заняття по секціях.

Андрій Ходорчук говорив на тему «Християни в епоху Google». Які виклики приніс Інтернет для Церкви? Як навчитися жити в епоху Google? Про це і йшлося на цій секції.

Микола Кулакевич, відповідальний за відділ благовісту у Харківській області, підготував семінар на тему «Передумови успішного служіння». Фактично, успіх – наслідок правильних дій.

Керуючий відділом молоді Сумщини пастор Ярослав Ярошенко говорив про те, як стати кращим. Сергій Мурза, пастор церкви «Хліб життя» з Полтави, виклав лекцію на тему «Як добігти до кінця та отримати нагороду». Старший пресвітер обласного об'єднання церков ХВЕ Полтавщини Михайло Роман навчав, як вибирати фах.

По обіді розпочалося живе спілкування у форматі ток-шоу.

«Особливістю цієї конференції було те, що молоді служили люди, активні у служінні Богу. Давалися відповіді на актуальні питання нашого часу; пропонувалися секції за різними напрямками, щоб максимально наблизити їх до практичної діяльності молоді. Була створена атмосфера живого спілкування, надана можливість висловити свої думки чи задати запитання», – підсумував Вадим Корольчук.

Сподіваємося, що обласна молодіжна конференція послужила благословенням для багатьох молодих людей – майбутніх служителів, проповідників, хористів, пророків, вчителів недільних шкіл, матерів та батьків. Адже Сам Господь говорив до їхніх сердець, збагачуючи та споряджуючи Своє насліддя для переможного щасливого життя.

Олександр Геніш.

Віктор Котовський

БУТИ ДОСКОНАЛИМ ВІЗЬМИ СВІЙ ХРЕСТ

Сьогодні у церквах багато говорять про хрест. Очевидно, приходять усвідомлення: щось було упущено в цій ділянці нашого життя.

Нерідко доводиться чути від віруючих: важко мені, чоловік (чи дружина) невіруючий, хвороби доймають, нестатки, але що поробиш, треба нести свого хреста. Те, що і віруючі часто страждають, не викликає сумніву, але чи всі наші страждання – це хрест від Бога?

Євангеліє дає досить детальні описи того, що відбувалося на Голгофі. Трьох людей було засуджено на смерть через розп'яття. Як відомо з історії, кожний смертник сам мусив нести до місця страти знаряддя своєї смерті. В Євангелії від Івана сказано, що Ісус Сам ніс хрест, в інших Євангеліях – що за Нього це зробив Симон Киринеянин. Очевидно, Ісус спочатку ніс хрест Сам, але коли охорона побачила, що в'язень у крайній знеможі, то змусила першого стрічного взяти на себе цю ношу.

Бачимо три хрести. Муки, що їх терпіли розбійники, були спричинені їхнім грішним життям та тяжкими злочинами, і вони несли заслужене покарання. Ісус же страждав безвинно. Таким чином, кожен з трьох христів мав відмінний духовний зміст, хоча зовні все виглядало майже однаково.

Вельми показова постать Симона. Він не був злочинцем і потрапив у процесію, що рухалася на Голгофу, випадково. Нести хрест його змусили, якщо говорити загальною, зовнішні обставини. Він шов за Ісусом, але не з власного бажання. Віддавати своє тіло на розп'яття цей чоловік, звичайно ж, не збирався, він просто виконував покладену на нього роботу. Він ніс не свого хреста.

Якщо придивитися, то можна побачити таких людей і в церкві. Якись важкі обставини змусили їх звернутися до Бога (наркоманія, хвороба, великі проблеми тощо), вони навіть можуть займати важливі церковні посади, вони долають усі труднощі, що їх переживає громада, та й свої особисті, житейські, але вони по-справжньому не приліпилися серцем до Ісуса і тому не мають ані найменших намірів жертвувати заради Нього чимось цінним. Ісус є лише їх попутником, як і для Симона, який досить непогано потрудився для Спасителя, але не збирався йти за Ним на смерть.

На Голгофу рухалася величезна юрба: одні тишилися поразкою «самозванця», інші хотіли подивитися на страту задля розваги, але переважно більшість становили чоловіки та жінки, що добре знали Господа і встигли Його полюбити (Лк. 23:27). Вони щиро Йому співчували, оплакували, але ніхто не ніс хрест і не готувався вмирати на Голгофі.

В Євангелії від Матвія (19:16-21) читаємо про багатого юнака, який просив у Христа поради: «Учителю Благий! Що зробити мені доброго, щоб мати життя вічне?». Він же відповів йому: «Коли бажаєш увійти в життя, дотримуйся заповідей». Він каже йому: «Яких?». Ісус сказав: «Не вбивай, не чини перелюбу, не кради, не лжесвідчи, шануй батька і матір, і люби ближнього твого, як самого себе». Юнак каже йому: «Все це я зберіг. Чого ще бракує мені?». Ісус сказав йому: «Коли хочеш бути досконалим, піди, продай добро твоє і роздай убогим; і матимеш скарб на небесах; і приходи, (візьми твій хрест) (Мр. 10:12), та йди слідом за Мною».

Цей юнак був сумлінним віруючим, давно жив згідно з Законом, що, очевидно, було не так вже й легко. Та й багатство, – хто займається бізнесом, той знає – дається непросто. Так що проблем у житті цього чоловіка напевно не бракувало, але ті його страждання не були хрестом від Бога. Інакше Ісус не сказав би: «Візьми».

Отже, якщо серйозно говорити про хрест Божий, то мусимо говорити й про смерть. Ці поняття нероздільні. Якщо ми дійсно хочемо взяти Божого хреста, то повинні бачити себе там, де скінчив Свої земні дні Господь.

«І хто не бере свого хреста і не йде

слідом за Мною, той не достойний Мене» (Мт. 10:38). У грецькому оригіналі перед словом «йде» немає частки «не». Тобто: «не бере свого хреста і (а, але) йде за Мною». Написано: такі не достойні Ісуса. Але не будемо поспішати з вироком: переважна більшість християн, котрі йдуть за Господом, але не несуть хреста Божого, – або не знають, що таке хрест Божий, або ще не готові до цього найважливішого кроку в християнському житті.

«Якщо хтось приходять до Мене...»

На жаль, вельми поширена між християн думка про те, що ніякої попередньої підготовки не потрібно, і кожний, хто назвався християнином, переживаючи різного роду труднощі, свідомо чи несвідомо несе хрест. Але якщо хрест – це знаряддя мук і смерті, то чи може Бог послати людину на смерть, коли вона:

- не дала на це своєї згоди;
- не досить ясно уявляє, що таке хрест і які випробування на неї чекають;
- все знає, все розуміє, але недостатньо підготовлена, щоб витримати майбутні випробування.

Думаю, відповідь однозначно «ні». «Ішло за Ним багато народу, і Він, звернувшись, сказав їм: «Коли хтось приходять до Мене і любить більше, ніж Мене (гр. «не зненавидить»), батька свого, і матір, і дружину, і дітей, і братів, і сестер, а до того і життя своє, той не може бути учнем Моїм. І хто не несе хреста свого і йде вслід за Мною, той не може бути учнем Моїм. Бо хто з вас, бажаючи збудувати башту, не сяде спочатку і не порадить витрат, чи має він потребу для збудування... Або який цар, ідучи на війну, проти другого царя, в першу чергу, не сяде порадитися, чи зможе він з десятками тисячами устояти проти того, що йде на нього з двадцятьма тисячами?». Так кожен із вас, хто не зречеться всього, що має, не може бути учнем Моїм. Сіль – добра річ. Коли ж сіль несолоною стане, чим поправити її? Ні в землю, ні в гній не придатна; і викидають її геть» (Лк. 14:25-35).

Ісус не дає жодних підстав для сумнівів у тому, що перш ніж братися за хрест, людина мусить виконати певні умови.

1. Звільнитися від усього, що може стати для неї додатковим тягарем, відволікати її від головної справи життя. Для багатого юнака (Мт. 19:16-21) це було його багатство, для когось іншого це може бути його політична, наукова та інша діяльність. Чимало чоловіків та жінок «одержимі» якоюсь великою мрією, приміром, стати великим вченим, впровадити якусь нову політико-економічну систему, звільнити свій народ від іноземної залежності тощо. Нічого поганого в такій «одержимості» немає, чимало знаменитих людей світу розповідають, що саме завдяки таким мріям вони й досягли великих успіхів. Та яким би важливим, потрібним і гідним це не було, його доведеться залишити, якщо ти дійсно вирішив стати на хресну путь.

2. Надзвичайно важливий чинник для людини – сім'я. Найпростіший висновок, що його можна зробити, читаючи згаданий вище текст Письма, такий: треба усунути, відмежуватися від рідні, щоб вона не займала надто багато уваги, менше її любити, або й зовсім викинути з серця.

Та щоб правильно розуміти цей текст, треба взяти до уваги мовний стиль Ісуса. Він часто любив підкреслювати важливість деяких моментів, застосовуючи так звану гіперболу (тобто стилістичний засіб намісного перебільшення за метою посилення виразності). Ісус каже: «Коли око твоє спокушає тебе, – вирви його і кинь геть від себе...» (Мт. 5:29), і ми розуміємо,

що Він зовсім не заохочує видаляти очі, але коли йдеться про ставлення до рідних, дехто схильний розуміти слова Спасителя буквально. І це стає для них великою перешкодою в ході за Господом: мовляв, не можу я зненавидіти своїх дітей, тому не вийде з мене справжнього учня Христового.

Не треба, друже, нікого ненавидіти! Хіба можна догодити Богові ненавистю? В іншому місці Ісус висловлює ту саму думку, але вже без перебільшення: «Хто любить батька чи матір більше, ніж Мене, той недостойний Мене...» (Мт. 10:37).

Немає жодного сумніву в тому, що апостол Петро самовіддано любив Ісуса. «Господи, пожалій Себе, нехай не буде цього з Тобою!». Але Ісус не прийняв його таких щирих душевних поривів: «Відійди від мене, сатано! Ти... думаєш не про Боже, а про людське!» (Мт. 16:22).

Для почуттів душевних неможливо полюбити Бога більше, ніж своїх рідних дітей. На це здатна лише любов Божа. Даючи нам Свою любов, Бог розподіляє її правильно, віддаючи належне і Своєму Синові, і нашим дітям.

3. «Хто любить життя своє, той погубить його; хто ж ненавидить життя своє в цій світі, той збереже його для життя вічного» (Ів. 12:25). У грецькому оригіналі слово, перекладене як «життя», має два значення: «життя» і «душа». Це важливо. Життя зазвичай складається з потреб душі та тіла. І нам доведеться ґрунтовно переглянути свої матеріальні запити, щоб побачити, чи немає в них такого, без чого цілком можна обійтися. У поняття життя входить також розуміння, які цінності ми шанували, на яких принципах будували свої стосунки з оточенням і суспільством, якої життєвої філософії й підпорядкувати Христа, якщо ж підпорядкувати не вдається, то від нього слід рішуче звільнитися. Це нелегкий і досить болючий процес, але обминати його ніяк не можна.

Величезний вплив на єство людини справляє минуле, і цей вплив тим більший, чим старша людина. Минуле значною мірою наповнює наше сьогодення і формують майбутнє. І диявол активно користується нашими гріхами та помилками, часто створюючи з них своєрідну духовну греблю для потоків живої води, різними спогадами, немов сміттям, засипає душу, яка прагне чистоти. Він хоче, щоб ми знову й знову переживали колишні успіхи та невдачі, радісні події й сумні, особливі падіння і моменти, коли нас жорстоко ображали, – цим він намагається затримати наше входження в життя нове. «Істинно, істинно кажу вам: якщо зерно пшеничне, впавши в землю, не вмере, то принесе багато плоду. Хто любить життя своє, той погубить його; хто ж ненавидить життя своє в цій світі, той збереже його для життя вічного» (Ів. 1:24-25; Мт. 16:25). Завершення цього процесу – принцип, який проголошує ап. Павло: «Для мене життя – Христос...» (Фил. 1:21).

Звичайно, цей стан – найвище досягнення досконалих, і на початкових стадіях він може слугувати лише як жадалий орієнтир, але цей дороговказ мусимо мати перед очима обов'язково.

4. У притчі про будівничого, який збирається зводити вежу, Ісус звертає увагу слухачів ще на таку важливу річ: перш ніж прийняти рішення про взяття хреста, необхідно твердо зважити свої можливості, а для цього треба добре знати, які «матеріали» потрібні для будівництва нашої духовної вежі.

Для нас, християн останнього часу, це не проблема: Євангеліє досить детально описує діяльність Самого Ісуса та Його учнів-апостолів, котрі звели не одну прекрасну духовну споруду. Їхнє служіння потребувало великого терпіння, мужності, витривалості, наполегливості та багатьох інших непересічних властивостей характеру. А ще – міцного здоров'я. Як пише ап. Павло (2Кор. 11:28),

він постійно перебував у подорожах, у різного роду небезпеках, у важкій праці, у виснаженні, у голоді, спекоті, у холоді і в наготі. До всього цього мусить бути готовим кожен, хто бажає стати учнем Христа. Варто також врахувати стан, в якому людина перебуває. Приміром, якщо ти – годувальник чималої сім'ї, то відповідаєш не лише за власну долю і тому не можеш розпоряджатися своїм життям як заманеться. Тому все треба обдумати і зважити заздалегідь.

5. Притча про царя пропонує зробити ще один висновок: ми повинні мати досить значну духовну силу. Взяття хреста – надзвичайно важливий крок для християнина, і тому духи зла робитимуть усе, аби не допустити цього. Почнеться жорстока боротьба, тож треба мати достатню силу, аби здобувати перемоги.

6. Закінчуючи тему, Господь говорить про сіль. І це нагадує завершення акту принесення старозавітної жертви: «Кожна жертва сіллю осолиться» (Мр. 9:49). Сіль – символ святості, чистоти та ревності у вірі.

Ап. Павло пише у Рим. 12:1: «Тож благаю вас, браття, милосердям Божим поділяйте тіла ваші в жертву живу, святую, приємну Богові, як розумне служіння ваше». Старозавітне цілопалення, де приносили в жертву молоденьке ягня, було прообразом майбутнього хресного жертвоприношення.

Ось як приготувлялася ця жертва (Лев. 1:1-9): після заколювання з неї здиралася шкіра і розтиналася на шматки, розрізалася також тушка, відділялися голова, ноги, товщі, а нутрощі та ноги обмивалися водою. У християнському розумінні шкіра (Еф. 4:22-24) – це наша «стара людина», пошматована, вона вже не придатна для використання. Розчленування тіла жертви також означає її усунення від колишньої активної розумової та фізичної діяльності. Жертва обов'язково приправлялася сіллю, що символізувало завершення процесу очищення, свідчило про повну готовність жертви для віддання на вогонь.

Найголовніша вимога для жертвовного ягняти – бути без вади. На наше щастя, Господь не шукає для Своєї Церкви безгрішних та непорочних. Він запрошує «вбогих, калік, сліпих, кривих» (Лк. 14:21). Він може звільнити їх від усіх їхніх вад, і Він це робить, але для цього потрібен час.

Показовими в цьому плані є життя й діяльність апостолів. Відразу після того, як багатий юнак, розчарований, відійшов (Мт. 19:27), у Христа з учнями сталася серйозна розмова. Вони були збентежені й розгублені. «Ось ми залишили все та й пішли слідом за Тобою, що ж буде нам?».

Звернімо увагу: не з нами, а нам. Очевидно, учні, як більшість ізраїльтян, сподівалися: ось Ісус стане царем, а вони, відповідно, першими Його помічниками. Мати Івана та Андрія Зеведеєвих дуже переживала, щоб її сини при майбутній «роздачі портфелів» не лишили позаду. Тож учні на той час ще мало уявляли, що таке Царство Боже, і тому не могли підрахувати своїх витрат. Не було в них і потрібної внутрішньої сили, хоча деякий досвід зовнішньої духовної боротьби вони мали. Мислення їх було ще суто матеріальне.

Петро самовіддано виконав перші два пункти умов, керуючись нормальними людськими поняттями. Він любив Ісуса, Господь був для нього великим авторитетом, і він готовий був йти, як йому здавалося, за свого Учителя навіть на смерть. Коли Петро запитав Господа, яку плату отримають учні за свою жертвність, Ісус став говорити їм про небесне, про те, чого вони ще не дуже розуміли. Він ще не міг їм відкрити, що земна плата їхня суто духовна, що в час свого найвищого змужнього успіху той самий Петро змушений буде сказати людям: «Срібла і золота я не маю...» (Дії 3:6). До кінця свого життя він так і не придбає ні затишного котеджу на околиці Рима, ні прибуткового бізнесу, ні друзів-покровителів серед можновладців, навпаки, зазнає великих гонінь і скінчить своє життя, як його

Учитель, на хресті.

Виглядає, що учні в той час ще не розуміли, що означає – зректись себе, хоча, напевно, думали, що вже зрелися. Петро буквально перед самим арештом Ісуса б'є себе в груди: «Я покладаю життя своє за Тебе!» (Ів. 13:37). Але наступні події показали, що він явно переоцінив свої сили.

Гадаю, можливість узяти свої хрести з'явилася в учнів не раніше, ніж вони прийняли Духа Святого (Ів. 20:22). Лише Дух Святий міг дати їм необхідну силу для перемог у внутрішній боротьбі. Бо несіння хреста – то справа не плоті, хоча плоть і страждає найбільше, а духа. У Діях 4:20 ми бачимо Петра вже зовсім іншою людиною. Перед явною загрозою смерті апостоли являють воістину непохитну віру: «Ми не можемо не говорити про те, що бачили і чули».

Тягар Ісуса

Не здивуюся, якщо хтось із читачів збентежиться, як колись Петро: ось ми віруючі вже досить давно, нікого з нас не обійшли випробування, і ми завжди вважали, що несемо свої хрести. Якщо це не так, то чим же є тоді наші страждання?

«Прийдіть до Мене всі знеможені й обтяжені, і Я заспокою вас. Візьміть яро Моє на себе і навчіться від Мене, бо Я лагідний і покірливий серцем, і знайдете спокій душам вашим. Бо яро Моє любе і тягар Мій легкий» (Мт. 11:28-30). Саме тут Ісус окреслює початковий шлях християнина. Це справжня програма для початківців.

– Прийти до Христа. Покаявшись, примирившись із Богом і довіривши Йому своє життя, людина почувається, як після бурі в тихій затоці. Господь дає їй спокій.

– Взяти Христове «яро». Яро – то парна, як правило, упряж для волів. Під «ярмом» юдеї розуміли: яро небес, тобто відданість Богу; яро Тори, тобто обов'язок кожного єврея виконувати параграфи Закону.

Ісус пропонує Своє яро. Якщо ти береш на себе Його яро, ти будеш нести його в парі з Ісусом, саме тому воно і відносно «легке» порівняно з ярмом праведника у Законі.

– Навчитися в Ісуса лагідності й покірливості – така мета перебування в цій упряжці. Цілком зрозуміло, що навчання – це не лише освоєння доктрин, набуття знань, як вважають чимало християн, а велика практика, великий труд над своїм єством.

– Прийняти Божий спокій.

У цьому уривку спокій згадується двічі. Спершу той, що настає після покаяння (Рим. 5:1), і потім – коли з'являються плоди духа. Між цими двома видами спокою – величезна різниця. «Ні про що не журіться, а в усьому молитовно і благанням з подякою відкривайте прохання ваші перед Богом. І мир Божий, який понад усяке розуміння, збереже серця ваші і думки в Ісусі Христі» (Фил. 4:5-7).

Мир, про який говорить ап. Павло, в єврейському розумінні (шалом) має значно ширший зміст, аніж спокій, спокій є лише складовою миру. Це саме той спокій, який не може бути порушений ні турботами про службову кар'єру, ні надмірною опікою про своє здоров'я та благополуччя своєї рідні, ні уболіваннями за власну долю. Це ще називають повним посвяченням. Це кінцевий пункт для початківця і перший на дорозі до Голгофи.

На жаль, чимало християн не проходять у повноті цього початкового етапу, не досягають необхідного ступеня смирення, і тому вони не готові по-справжньому взяти свій хрест.

Порівняймо себе з Ісусом, якщо намірилися йти по Його слідах: «Він, бувши Богом за Своєю природою... умалив Себе Самого... принизив Себе, бувши слуханим аж до смерті і смерті хресної» (Фил. 2:8).

(Далі буде).

ДУШЕОПІКУНСТВО

У багатьох церквах буває так, що люди наються, але самі церкви не зростають. Багато ново навернених (і не тільки) відходять від віри. Світова статистика свідчить, що у церкві залишається приблизно 2% тих, хто приходить на зібрання (за іншими підрахунками – близько 10%). Але якщо у церкві є духовні наставники – душеопікуни, то ця цифра зростає до 15%.

Хто ж такі душеопікуни? Це духовно зрілі християни, обов'язок яких – допомогти молодим християнам утвердитися у вірі, стати повноцінними членами Тіла Христового. Пастор церкви здебільшого фізично неспроможний зробити це, особливо коли церква велика. Він ніби батько в домі. А душеопікун – як мати, що постійно займається вихованням дітей у сім'ї, проводить з ними бесіди, турбується про їхнє духовне зростання.

Але, як показує практика, у душеопікунстві мають потребу не тільки ново навернені. Майже в кожного християнина бувають хвилини, коли він потребує чийсь допомоги, підтримки, поради, бо не може самостійно розплутати складний клубок внутрішніх чи життєвих проблем. У багатьох віруючих склалася думка, що до пастора чи душеопікуна треба йти, коли згрішив. Це зовсім не так.

Пропонуємо уривок із книги на цю тему шведського пастора Фольке Стеена «Визволи мене».

«Визволи мене»

«Чи потрібне душеопікування? «Вам всім дають по п'ять годин для особистої бесіди про стан вашої душі, – сказав керівник курсу і подивився на нас, 20 священнослужителів і пасторів. – Ми оберемо двох досвідчених душеопікунів, які будуть бесідувати і молитися окремо з кожним з вас».

Ми здивувалися. Не спитавши нас, підготували такі довгі, нав'язливі бесіди про стан наших душ. Я досі пам'ятаю, що в той момент я став подібним на їжака, який підняв колючки для оборони.

Які недоліки вони побачили в нас, чому саме нас повинні «обробляти», хоча ми не просили про це? Можливо, ті, хто організував цей курс з душеопікування, думають таким чином «прочистити» ряди духовних керівників міста? Але незабаром я зрозумів, що вони не бачили нічого особливого в жодному з нас – вони знали тільки, що всі потребують душеопікування.

Наступної перерви я натякнув керівникам, що я, можливо, не зможу залишитися до кінця. У нас дуже багато роботи в церкві – і я там потрібний. Саме через це я буду вимушений відмовитися від останніх днів курсу і від цієї особистої бесіди.

Так я старався відмовитися від душеопікування.

По-товаришески усміхаючись, вони бачили мене наскрізь і розуміли мою тривогу через персональну «обробку». І сказали мені: «Дорогий Фольке,

пастори, набагато досвідченіші, ніж ти, думали, що не потребують душеопікування».

Я почувався так, ніби проковтнув кінську дозу ліків. Але їхнім наміром було потішити мене тим, що не я один намагаюся уникнути душеопікування і зайнятися іншою діяльністю.

Тому я залишився до кінця курсу. Моєю душею опікувалися протягом двох годин двоє Божих служителів із зовсім іншої деномінації. Вони стали для мене великим благословенням. І після того почало відбуватися щось незвичайне.

Я досить-таки збентежений поїхав додому, до сім'ї і церкви в Гельсінкі. Моя дружина стверджує, що того дня вона отримала нового чоловіка! Після 20 років служіння в церквах Швеції і Фінляндії я багато в чому змінився завдяки душеопікунству. Став більш впевненим, простішим і набагато радісним у своїй вірі. Тепер стало цікавіше працювати для Бога, і я почав з радістю служити Господу».

Потреба в душеопікунстві – духовна поразка?

Ні, це не духовна поразка, хоча дехто думає саме так. Це ті, хто ніколи не наслідують показати свою слабкість або потребу в допомозі інших. Павло закінчує своє велике Послання до римлян подякою багатьом людям, від яких отримав допомогу: «Вітайте Руфа, вибраного в Господі, і матір його і мою», – говорить він.

Можна припустити, що хворий служитель Господній, який мав проблеми, міг би боятися відчувати зневагу і неприязнь з боку віруючих людей, які були високої думки про себе. Павло, можливо, і боявся зустрітись з такими людьми в галатійських церквах. Однак пізніше він відчув себе щасливим, тому що вони не засудили його за слабкість.

«І знаєте ви, що в немоці тіла я перше звіщав вам Євангелію, ви ж моєю спокуюся в тілі моїм не погордували і мене не відкинули, але, немов ангела Божого, ви прийняли мене, як Христа Ісуса!» (Гал. 4:13-14).

Отже не бійтеся показати, що ви зацікавлені опікунством своєї душі. Навіть якщо який-небудь ревний діяч і вузькомислечий товариш зірнує: «Чи не весняна депресія в тебе» або якось по-іншому. Свідомо дбати про стан своєї душі – більш боляче, ніж про все інше, що ми робимо.

Велика кількість мертвих речей має потребу в

постійному догляді, і причина не в тому, що вони низькосортні. Регулярне технічне обслуговування машини, змазування і огляд не є виною конструктора або власника. Ні, це зовсім нормально і необхідно. Те саме з будинком. Навіть дім Господній потребує турботи. Чим більше заходів проводиться в домі, тим більшого він вимагає догляду. І цим займаються не ангели з неба. Тих «ангелів» називають Петром, Вірою чи Ольгою, і вони не вважають принизливим турбуватися про дім Божий.

Усе живе потребує ще більшої турботи! Квіти на вікні не залишають без води. Ми не звинувачуватимемо квітковий магазин, якщо квіти зів'януть, тому що це ми не доглядали за ними. Те саме з нашим власним тілом. Ми не бачимо великої поразки для себе в тому, що, наприклад, записалися до зубного лікаря, щоб перевірити і полікувати зуби. Ні, такий догляд за зубами вважається необхідним. І це не називається «турботою про хворобу», а «турботою про здоров'я». Таким чином, і турбота про душу є турботою про здоров'я душі.

Ісус вчив, що виноградар чистить навіть ті лози, які ростуть добре і приносять плід, щоб вони приносили більше плоду (Ів. 15). То, може, тоді така цілеспрямована турбота про душу – теж необхідність? Навіть за найбільш чудовими духовними переживаннями потрібно наглядати. Ісус хоче нам допомогти в цьому. Він – наш Спаситель, але Він також хоче бути Пастирем і Начальником душ наших (1Петр. 2:25).

Подібно до того, як Бог дав нам слово примирення для спасіння, Він кличе нас через Своїх служителів і через церкву до примирення з Собою (2Кор. 5:20). Молодий співробітник апостола Павла Тимофій також зрозумів, що навіть духовний дар не може діяти правильно довгий період, якщо не турбуватися про нього. «Не занедбуй благодатного дара в собі...» (1Тим. 4:14-15).

Хтось, може, думає, що якщо говорити про необхідність турботи про свою душу, то це означатиме, що ти не задоволений отриманим спасінням. «Мое спасіння таке чудове, що я ніколи не буду турбуватися про свою душу». Безумовно, спасіння чудове! Але якщо і є якась коштовність, за яку потрібно турбуватися, то це спасіння. Павло йде ще далі. Турбуючись про наш духовний стан, він говорить, «щоб ми зі страхом і тремтінням звершували своє спасіння».

Розуміти необхідність турботи за свою душу – це не поразка. Може, навіть навпаки! Тіло церкви будується тими діями, які виконує кожний її член. Ідеальні християни в очах Божих – це, безумовно, не духовні атлети, котрі задоволені самі собою і живуть особистим життям збоку від Тіла. Такі слова, як «носіть тягарі один одного», «настановляйте один одного», «потішайте один одного» говорять, що нормально турбуватися один про одного в церкві.

ДАЙТЕ БОГОВІ ЧАС!

«По цих подіях було слово Господнє Аврамові в видінні таке: Не бійся, Авраме, Я тобі щит, нагорода твоя вельми велика. А Аврам відізався: Господи, що даси Ти мені, коли я бездітний ходжу, а керівник мого господарства – він Елі-Езер із Дамаску. І сказав Аврам: Отож, Ти не дав нащадка мені, і ото мій керівник спадкоємець мені. І ось слово Господнє до нього таке: Він не буде спадкоємець тобі, але той, хто вийде з твого нутра, він буде спадкоємець тобі. І Господь його вивів надвір та й сказав: Подивися на небо, та зорі злічи, коли тільки потрапиш та їх полічити. І до нього прорік: Таким буде потомство твоє!» (Буття 15:1-5).

Авраам мав конкретне слово від Бога щодо свого майбутнього. Він знав, що Бог пообіцяв, але не мав жодного слова про те, коли саме це станеться. Часто так буває і в нашому житті. Поки здійсниться Божа обітниця, не завжди легко чекати.

Цей стан можна порівняти з вагітністю. Минають дев'ять місяців очікування, поки нарешті дитина народжується. Протягом цих

дев'ять місяців тіло жінки змінюється, щоб вона була готова народити, батьки готують необхідні речі для народження дитини. Як в організмі матері відбувається багато змін, яких ми не бачимо, так само в духовному світі щось відбувається. І те, що ми не бачимо цих змін, ще не означає, що їх нема. Бог робить Свою частину роботи, наша ж частина – довіряти Йому всім серцем.

БОГ ШУКАЄ ЛЮДЕЙ

Кілька років тому мені випала нагода разом з іншими місіонерами побувати у країні під назвою Шрі-Ланка. До цього ніколи навіть не думала служити азійським народам. Беннежило усе – відстань, погода, мова. Але саме тоді відчула тягар за цю націю, усередині все говорило, що я повинна туди повернутися.

Після повернення в Україну я могла тільки молитися за Шрі-Ланку. А вже через півроку купила квиток у Коломбо і полетіла в невідомість. Всередині було відчуття: якщо лише одній людині послужу і вплину її життя, то буду вдячна Богу.

Зупинилася в молодій парі – го-сподина дому виявилася українкою.

Коли мене запитали про мету візиту, не знала, що сказати, бо й сама до пуття не знала. Просто почала свідчити, як Бог змінив моє життя, а наприкінці сказала: «Я тут заради однієї людини». Тоді вона почала плакати і зізналася, що півроку тому хотіла накласти на себе руки, стрибнувши з багатоповерхівки. І

тоді сказала Богу: «Якщо Ти існуєш, то пошли кого-небудь у Шрі-Ланку».

Повернувшись додому, я продовжувала молитися за цей народ і попросила Бога знайти десять віруючих людей, котрі поїдуть у місіонерську поїздку разом зі мною. У лютому 2018 року Бог дав таку команду, і ми вирушили в місто Коломбо.

Бог супроводжував нашу поїздку чудесами, зічленнями, давав нові контакти і зустрічі. Ми проводили вуличні євангелізації, допомагали бідним, проводили християнські дитячі зустрічі, розповідали про Ісуса (провідна релігія цієї країни – буддизм, її сповідують 70% жителів, індуїстів 10% і тільки 6% – християни). Молилися за зічлення, відвідували буддистські сім'ї.

У березні 2019 року плануємо нову місіонерську поїздку, головною подією якої буде проведення дня Подяки. Запрошуємо молодих людей приєднатися до нашої команди. І молимося про силу Духа Святого, про посвячених людей для праці в тому регіоні.

Бог промовляє до нас по-різному, але рішення тільки за нами. Бог шукає людей! Довіртеся Йому!

Марія Мокієнко.

Дніпропетровська обл., смт. Петриківка.

ДОРОГІ ДРУЗІ!

Передплата-2019 розпочалася. На жаль, у зв'язку з тим, що протягом 2018 року вартість поштових і друкарських послуг дуже зросла (зокрема вартість паперу і друкарських послуг – на 300 відсотків), ми змушені скоротити тираж і збільшити вартість передплати.

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

**один примірник – 250 грн. за рік;
20 примірників – 1200 грн. за рік;
40 примірників – 1600 грн. за рік;
100 примірників – 2000 грн. за рік.**

Ми вказали рекомендовану кількість замовлень. Але ви можете замовити будь-яку кількість примірників.

КОШТИ МОЖНА ПЕРЕКАЗАТИ НА РАХУНОК:

**26001052535352 в АТ КБ «Приватбанк»,
МФО 336677, код 14360570**

(з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»)

або поштовим переказом на адресу:

Карпюк Олег Ярославович, місія милосердя «Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002
(з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»).

Наші газети можна отримувати на Новій пошті за умови замовлення від 500 примірників (оплата за собівартістю – 1.50 грн. за примірник).

Довідки телефоном +38 067 911-03-65.

**№ 12 (171) Виходить щомісяця
грудень 2018 р.**

**Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com**

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

**Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників**

**Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Тарас Пришляк;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.**

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

**Газета віддрукована у
видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.**

**Р/р 26001052535352, АТ КБ «Приватбанк»,
МФО 336677, код 14360570**